

ROMANIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECTIA CIVILĂ

Dosar nr. 4579/62/2017

DECIZIA CIVILĂ Nr. 923/Ap/2019

Ședința publică de la 04 Iulie 2019

Completul compus din:

PREȘEDINTE Robert-Marius Cadea

Judecător Cristina Ștefăniță

Grefier Mihaela Cirstoiu

Pentru astăzi a fost amânată pronunțarea asupra formulat de pârâții FEDERAȚIA PROPRIETARILOR DE PĂDURI ȘI PĂȘUNI DIN ROMANIA - NOSTRA SILVA și TODORAN BOGDAN IOAN TUDOR împotriva sentinței civile nr. 232/S din 5 noiembrie 2018, pronunțată de Tribunalul Brașov în dosarul. nr. 4579/62/2017.

Dezbaterele în cauză au avut loc în ședința publică din 6 iunie 2019, potrivit celor consemnate în încheierea de ședință din acea dată.

În vederea deliberării, instanța a amânat pronunțarea cauzei pentru 20 iunie 2019 și apoi pentru astăzi, 4 iulie 2019.

CURTEA

Deliberând asupra apelului civil de față, constată că prin Sentința civilă nr.232/S din data de 05.11.2018 a Tribunalului Brașov – Secția I civilă, s-a dispus următoarele:

„Admite în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul Fundația Conservasion Carpathia, înregistrată cu numărul 1/11.07.2016 în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor al Judecătoriei Brașov, cu sediul în municipiul Brașov, Șoseaua Cristianului, nr.12, clădire administrativă, etaj3, camera2, județul Brașov, și Christoph Franz Johannes Promberger, persoană fizică de naționalitate germană, domiciliat în comuna Șinca Nouă, [redacted] județul Brașov, având [redacted] reprezentați convențional de avocat Ligia Cecilia Popescu și de avocat Sorin Dumitru, ambii cu sediul, respectiv, cu domiciliul procesual ales la domiciliul profesional al reprezentanților convenționali, situat în municipiul București, sector 1, strada Gheorghe Polizu, nr. 58-60, Bucharest Corporate Center, etaj.13, în contradictoriu cu pârâții Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România, „Nostra Silva”, înregistrată cu numărul 1/2012 în Registrul Federațiilor al Tribunalului Vâlcea, cu sediul în localitatea Călimănești, strada Calea lui Traian, nr.816, județul Vâlcea, cu sediul procesual ales în municipiul Alba- Iulia, strada Gladiolelor, nr.26, județul Alba, reprezentată legal de președintele-Bogdan- Ioan Tudor Tudoran, și Bogdan- Ioan Tudor Tudoran, al cărui cod numeric personal nu a fost indicat, domiciliat în municipiul Alba- Iulia, strada Gladiolelor, nr.26, județul Alba, și, în consecință:

Obligă pârâții să înceteze acțiunea de încălcare a drepturilor nepatrimoniale ale părților reclamante prin eliminarea de pe pagina de internet a Nostra Silva(www.Nostrasilva.ro) a următoarelor articole defăimătoare la adresa reclamantilor și interzicerea săvârșirii în viitor a unor încălcări similare: „Conservation Carpathia: Să dăm lovitură! Să-i păcălim pe localnici!”, „Corupție cât Yellowstone în Guvernul Coloș!”, „Pașca Palmer Dovada traficului de influență pentru Conservation Carpathia”; „ Români! Aștia sunteți niște țigani. Sunteți mai rău ca în Africa- C. Promberger, Conservasion Carpathia”.

Obligă pârâții să achite, în solidar, reclamantilor suma de 50.000 lei cu titlu de daune morale.

Obligă pârâții să publice prezenta hotărâre judecătorească pe sit-ul Nostra Silva -www.Nostrasilva.ro - timp de 180 zile.

Obligă pârâții să publice prezenta sentință, pe cheltuiala proprie, într-un ziar cu acoperire națională și în două cotidiane cu acoperire regională timp de trei ediții consecutive în zonele Vâlcea, Sibiu, Brașov, Argeș și Dâmbovița.

Respinge restul pretențiilor formulate de părțile reclamante.

Obliigă părțile să achite, în solidar, reclamanților suma de 32.543 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.”

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut următoarele considerente:

Conform Statutului reclamantei Fundația Conservation Carpathia și a memorandumului de modificare a acestuia, această parte este o fundație ce a dobândit personalitate juridică în anul 2009 și al cărei scop este crearea unei noi rezervații naturale în România, în Carpații Meridionali, prin utilizarea finanțării publice și private în acest sens.

În actul constitutiv al acestei reclamante se menționează că aceasta va contribui la conservarea și restaurarea ecosistemului natural al Carpaților, în beneficiul biodiversității și al comunităților locale, într-o zonă suficient de extinsă pentru a întreține un număr semnificativ de animale carnivore mari și pentru a permite procesul de evoluție, prin achiziționarea, protejarea și gospodărirea de păduri și pășuni naturale.

În îndeplinirea scopului pe care și l-a propus la înființare, reclamanta Fundația Conservation Carpathia a susținut decizia Guvernului României de inițiere, în luna septembrie a anului 2016, a procesului de înființare a Parcului Național Făgăraș.

De asemenea, pentru respectarea scopului în care s-a constituit fundația reclamantă a încercat să stopeze tăierile ilegale de pădure din Munții Carpați prin achiziționarea unor suprafețe de teren împădurit, în ideea conservării lor, prin concesionarea acestor terenuri statului, în regim de protecție permanentă, sub forma constituirii unui parc național.

La data de 18.02.2017, Luigi Boitani a trimis membrilor LCIE, următorul e-mail pe care l-a primit de la reclamantul Christoph Promberger, întrucât acest e-mail conține o „veste minunată”.

Conținutul e-mailului depus de reclamanti la dosarulul cauzei în original și în traducere legalizată este următorul: „Ieri a fost o zi istorică pentru România. Ministrul a decis să interzică vânatoarea de lui, urși, râși și pisici sălbatice și să înlocuiască vânatoarea pentru trofee cu un sistem de control real al pagubelor prin intermediul unei echipe regionale de intervenție rapidă.(....)

De asemenea, avem un ministru al mediului excelent (acesta a reușit să obțină sprijinul guvernului pentru proiectul nostru privind înființarea unui nou Parc Național Făgăraș, procedura oficială pentru înființarea acestui parc urmând a începe în octombrie).

Am reușit să explicăm întreaga situație, drept pentru care, ieri, acesta a decis să interzică în totalitate vânatoarea pentru trofee. Susținerea publică este atât de mare încât niciun ministru viitor nu a îndrăzni să revoce această decizie, ar fi sinucidere politică.

M-am gândit că te-ar putea interesa acest lucru, este un eveniment major în eforturile de conservare a carnivorelor mari din Europa”.

Acest e-mail, deși avea, așa cum am arătat, un circuit restrictiv, fiind destinat numai membrilor LCIE, a intrat în posesia părților părâte, care, pe baza lui, au postat pe situl Nostra Silva articolul intitulat: „Pașca Palmer: Dovada traficului de influență pentru Conservastion Cahrpathia”.

În cuprinsul acestui articol se arată că, în data de 5.10.2016, reclamantul Christoph Promberger, „director executiv al fundației și administrator al societăților comerciale care au achiziționat peste 17.00 ha în zona Munților Făgăraș”, a expediat un e-mail care demonstrează faptul că proiectul Parcului Național „Yellowstone European” a fost promovat de Guvernul României, în data de 14.09.2016, de către Cristina-Daniela Pașca-Palmer, ministrul mediului, Apelor și Pădurilor.

În cuprinsul acestui articol este citat în limba engleză următorul pasaj din e-mail menționat: „We also have an excellent minister of environment (she also pushed our agenda of a new Făgăraș Național Parc Through the government, the official procedure to establishment the NP will start in October”, pe care părțile părâte l-au tradus astfel: „De asemenea avem un ministru al mediului excelent (ea ne-a sprijinit inițiativa de înființare a Parcului Național Făgăraș în guvern, procedura oficială de înființare a PN va începe în octombrie”.

De asemenea, părțile părâte în acest articol au comentat și mesajul ce se desprinde din e-mailul menționat susținând că acesta este „dovada clară a faptului că ministrul Pașca Palmer, împreună cu secretarii de stat Erika Stanciu și Viorel Lascu (foști membri în consiliul director al Fundației Conservation Cahrpathia), au preluat o inițiativă privată a unor vizionari miliardari, uniți într-un experiment de acaparare a teritoriului României, și au transformat-o în proiect al Guvernului României, al Statului Român”.

„E-mailul este trimis în contextului unei alte victorii marca Christoph Promberger: interzicerea, la 4 octombrie 2016, de către Ministerul Mediului, a vânătorii de lupi, urși, râși, pisici sălbatice”.

„Soluția se pare că a fost propusă tot de Christoph Promberger, care, prin nota 5913/CPP din 6.09.2016, aprobată de Cristina Pașca –Palmer, a fost numit în grupul de lucru pentru speciile urs, lup, râs și pisică sălbatică”

În continuarea acestui articol se menționează că adoptarea Ordinului de Ministru mai sus identificat s-a realizat cu încălcarea normelor legale de tehnică legislativă și că, în perioada 6.09.2016-24.11.2016, grupul de lucru pentru conservarea carnivorelor mari a funcționat în mod nelegal și a furnizat fără niciun drept „suport științific și tehnic necesar în procesul decizional și de implementare a legislației în domeniul specific managementului carnivorelor mari”.

La data de 11.12.2015, Paul Lister a trimis membrilor Consiliului Director al reclamantei Fundației Conservastion Carpathia un e-mail în care se arată că, dat fiind faptul că această fundație activează pe teritoriul României, este esențial să fie incluși mai mulți români în consiliu. În plus, (...), cred că, întrucât unul dintre obiectivele noastre este să atragem parteneri CSR români și români bogați/ultra bogați, ar trebui să găsim 1 sau 2 români cu relații, care prețuiesc istoria naturală a țării lor și care pot deschide uși în mediul corporatist și în rândul oamenilor bogați (...).”

Acest e-mail a fost remis cauzei în original și în traducere autorizată.

În data de 11.12.2015, Erika Stanciu a trimis membrilor Consiliului FCC un e-mail prin care arată că, dat fiind noul său statut de funcționar public, nu mai poate face parte din consiliu pe perioada mandatului său în cadrul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor.

În data de 9.12.2015, Viorel Lascu a trimis reclamantului Christoph Promberger, în calitatea acestuia de președinte al fundației reclamante, un e-mail, prin care i-a transmis decizia de autosuspendare din consiliul acestei fundații, ca urmare a dobândirii calității de subsecretar de stat în Ministerul Mediului, Pădurilor și Apelor.

Deși cele trei e-mailuri la care am făcut referire anterior au fost, astfel cum am arătat, destinate exclusiv membrilor consiliului director al fundației reclamante, acestea au intrat în posesia părților, care le-au folosit în cadrul articolului postat, în data de 19.10.2016, pe situl Nostra Siva, intitulat „Corupție cât Yellowstone în Guvernul Coloș”.

În cuprinsul acestui articol sunt indicate data și modalitatea în care a dobândit personalitate juridică reclamanta Conservastion Carpathia, compunerea organelor de conducere ale acesteia, cu arătarea naționalității membrilor ce alcătuiesc aceste organe.

De asemenea, în cuprinsul acestui articol sunt redată, din nou, informațiile vizând achiziția de teren împădurit de către partea reclamantă și este inserată informația că odată cu investirea Guvernului Ciolos, fundația reclamantă a reușit să promoveze „3 tehnocrați” în Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, anume doi secretar de stat și un ministru, respectiv, pe Erika Stanciu, Viorel Lascu și Cristina Pașca-Palmer, care toți au activat în cadrul fundației reclamante sau în cadrul fundațiilor care au derulat proiecte împreună cu aceasta.

S-a mai menționat de către instanța de fond că în cadrul acestui articol sunt reproduse e-mailurile ce au stat la baza redactării lui și se precizează că, imediat după constituirea în această modalitate a echipei de la Ministerul Mediului Apelor și Pădurilor, a început să se vorbească în mod public despre un Yellowstone European.

În cadrul acestui articol se arată că, pentru punerea în aplicare a proiectului Parcul Național Munții Făgăraș, ministrul Pașca – Palmer a efectuat deplasări cu elicopterul în zonă, refuzând să precizeze sursa finanțării acestor deplasări și că dată fiind amploarea campaniei de imagine pe care acesta a declanșat-o, se ajunge la concluzia că implementarea acestui proiect este obiectivul nr. 1 al ministrului.

Așa cum am arătat, în articolul mai sus identificat este reprodus e-mail Lister, cu comentariul că acesta dezvăluie modul în care fondatorii Conservation Carpathia „gândesc strategia poziționării organizației în România”.

În data de 24.02.2011, a avut loc, la Londra, ședința Consiliului Director al Fundației Conservation Carpathia, procesul-verbal al acestei ședinței fiind deus la dosar cauzei în original și în traducere autorizată.

În cadrul ședinței a fost dezbătute subiect care au vizat modalitatea în care se impune ca fundația să acționeze pentru realizarea scopului său, fondurile de vânatoare și modalitatea de atragere a fondurilor necesare atingerii obiectivelor propuse.

Unul dintre subiectele abordate în cadrul ședinței menționate a fost acela al modalității achiziționării de către fundația reclamantă a terenurilor împădurite ce aparțin obștilor, aceasta și motivat de faptul că mulți dintre cei care dețin păduri în cadrul acestor forme de organizare au procedat la tăierea lor.

Astfel, în cadrul acestei întâlniri s-a discutat despre achiziționarea unei suprafețe de 4.000 ha, ce aparține Obștilor din zona Rucăr, la un preț sub cel al pieții, „transparența fiind esențială în relația cu oricine este confortabil cu prețul”.

De asemenea, s-a decis ca FCC să cumpere „totul: pășunile alpine și chiar zonele defrișate”.

Un alt subiect abordat de către membrii consiliului director al reclamantei a fost acela al siturilor Natura 2000 și al fondurilor de vânatoare, în cadrul discuțiilor purtate pe această temă arătându-se că reclamanta a fost abordată de vânători privați, care au solicitat acesteia să se asocieze cu ei pentru a atinge cota critică de 51%, necesară pentru a controla fondul cinegetic.

Cu această ocazie, reprezentantul legal al fundației a spus: „Nu i-am refuzat imediat, ci mai degrabă am obținut informații din interior despre acești indivizi și despre eforturile lor, informații care au fost utile pentru a zădărnici intențiile lor. Mai important, cerința vizând deținerea a 51% din fondul de vânatoare expiră în 2 săptămâni, astfel că FCC va tergiversa asocierea cu acești vânători, care sunt convingeți că ne vom alătura lor. Prin această strategie, ne vom asigura că nimeni nu va deține o cotă majoritară de 51% și că fondul de vânatoare va fi probabil scos la licitație.”

Au fost apoi indicate modulurile în care fundația reclamantă înțelege să asigure finanțarea proiectelor pe care le are în derulare sau pe care intenționează să le demareze.

Cu toate că minuta ședinței Consiliului Director al Fundației reclamante este un document cu circuit închis, fiind destinat doar membrilor acestei fundații, părții au intrat în posesia ei și au folosit-o în cadrul articolului „Conservation Carpathia: Să dăm lovitura! Să-i păcălim pe localnici!”, postat pe situl Nostra Silva în data de 24.01.2017.

Acest articol începe cu următoarea mențiune: „consemnarea dezbaterilor din cadrul unei ședințe a consiliului director al Fundației Conservation Carpathia demonstrează adevărata abordare a proiectului de acaparare a teritoriului României”.

Se arată apoi că, în cadrul acestei ședințe, reclamantul Christoph Promberger a spus: „că este momentul potrivit să intervenim și să dăm lovitura cu primul mare lot de teren de aproape 4.000 ha din mai multe loturi de teren ale Obștii Rucăr”.

De asemenea, se menționează că fundația reclamantă a procedat în modalitatea consemnată în ceea ce privește fondurile de vânatoare cu scopul de, „a-i păcăli” pe indivizii care au abordat-o.

Totodată, în cadrul acestui articol au fost redată discuțiile pe care membri consiliului director le-au purtat cu privire la atragerea finanțării proiectelor fundației reclamante, arătându-se că în realitatea scopul urmărit de membri fondatori ai fundației este acela de a-și mări propria avere.

S-a arătat, de asemenea, că scopul colaborării fundației reclamante cu diferite organizații naționale și internaționale din domeniul protecției mediului este acela de a „pune presiune pe Guvernul României”, arătând că cele consemnate în minuta ședinței consiliului director atestă că acesta a fost scopul real al elaborării de către fundația reclamantă și de către GreeanPeace a unei hărți a tăierilor ilegale de păduri din România.

Totodată, în cadrul articolului menționat au fost comentate discuțiile purtate între membrii consiliului director al fundației reclamantei pe tema atragerii unor cetățeni români în acest organ de conducere, întrucât toți membrii actuali sunt de naționalitate străină.

În data de 29.11.2016, pe situl Nostra Silva a fost postat articolul: „Români! ăștia sunteți niște țigani. Sunteți mai rău ca-n Africa” C. Promberger, Coordonator Conservation Carpathia.

Acest articol are următorul conținut: „o dezbateră eveniment organizată la Șercăița, județul Brașov, la 23 noiembrie 2016, dezvăluie atitudinea coordonatorului activităților filantropice și comerciale ale grupului Conservation Carpathia: Christoph Franz Johannes Promberger.

Vă rugăm să vizualizați, în primul rând, expunerea informală și autorizată a domnului Dumitru Flușcu, primarul comunei Șinca Nouă”, precizându-se că acest moment poate fi vizualizat pe pagina de internet a Nostra Silva.

În cadrul probatorului ce a fost administrat în cauză, a fost depusă și rezoluția adoptată în cadrul întâlnirii de la Șercăița, precum și înregistrările video ale acestei întâlniri, precum și ale emisiunii televizate la care s-a făcut referire în cuprinsul cererii de chemare în judecată, iar, ca urmare a dispozițiile pe care tribunalul le-a dat la termenul de judecată din data de 30.03.2018, conform celor

consemnate în Încheierea acestui termen de judecată, dosarului i-au fost remise și transcrierile acestor înregistrări video.

Prin răspunsurile date la interogatoriul ce i-a fost luat, părătul Bogdan Tudoran a arătat că a primit e-mailul Boitani tot în format electronic, de la o terță persoană, care era, la rândul ei, destinatar ale acestui e-mail, precizând că, dată fiind calitatea de sursă a acestei persoane, pentru site-ul gestionat de părați, nu poate dezvălui identitatea ei.

A arătat, apoi, că e-mailurile Liester, Stanciu și Lascu le-a primit de la o sursă din cadrul fundației reclamante, care i-a comunicat această corespondență electronică.

A precizat, de asemenea, părătul că minuta ședinței Consiliului Director al FCC a primit-o, de asemenea, de la o sursă din interiorul fundației, a cărei identitate nu a dorit să o dezvăluie.

Este de menționat că, în cadrul răspunsurilor date la interogatoriul, părătul Bogdan Tudoran a arătat că pe site-ul gestionat de părțile părâte sosesc diferite informări, ce conțin informații utile ce se circumscriu domeniului de activitate a federației părâte. Aceste informații sunt verificate întotdeauna sub aspect veridicității, dar niciodată nu se realizează o verificare a transmiiătorului lor.

A mai arătat partea menționată cu ocazia interogării sale că selecția pasajelor în limba engleză din cadrul articolelor indicate în cererea de chemare în judecată a făcut-o ea și că traducerea acestor pasaje a fost realizată de un fost angajat al Federației Nostra Siva, care se numește Adina Curta.

Prin răspunsurile date la interogatoriul ce i-a fost luat, reclamantul Christoph Franz Joahannes Promberger a explicat relațiile pe care le-a avut cu fostul ministru al Mediului, Apelor și Pădurilor - Cristina Daniela Pașca-Palmer-, precizând că relațiile sale cu acesta au fost strict profesionale, cunoscându-l pe acest ministru în cadrul activităților de protejare a mediului ce sunt desfășurate pe teritoriul României de diferite organizații non-guvernamentale.

În acest sens, această parte a precizat că a cunoscut-o Cristina Pașca-Palmer în cadrul unui proiect susținut de Banca Mondială, care s-a desfășurat în perioada 2002-2003 și că din anul 2003 și până în anul 2016 nu a mai avut niciun contact personal cu persoana menționată.

Partea reclamantă a negat orice implicare în procesul de numire în funcția de secretar de stat la Ministerul Mediului, Pădurilor și Apelor a doamnei Erika Stanciu și a domnului Traian Viorel Lascu și a arătat că, în perioada 17.11.2015 - 4 ianuarie 2017 - data încheierii mandatului Guvernului Cioloș - a avut 5 întâlniri cu ministrul Pașca- Palmer, toate într-un cadru oficial, public, de genul participării la diferite conferințe sau audiențe, precizând că niciuna dintre aceste întâlniri nu a avut caracter privat.

În ceea ce privește proiectul de înființare a Parcului Național Munții Făgăraș, reclamantul a arătat cu ocazia interogării sale că a desfășurat o campanie de mediatizare a acestui proiect, în cadrul căreia a făcut cunoscut conținutul său tuturor persoanelor cu care a avut întâlniri oficiale, inclusiv ministrului mediului de la acea vreme, precizând însă că nu a deținut niciodată numărul de telefon al acestui ministru, ci doar adresa de e-mail a ministerului, pe care a obținut-o de o carte de vizită a acestuia.

De asemenea, partea menționată a precizat că pentru fundație și pentru reprezentanții săi legali este un fapt obișnuit, iar nu extraordinar, întâlnirea cu miniștri guvernului unei țări, pentru promovarea proiectelor ce se circumscriu scopului și obiectului de activitate al fundației, astfel de întâlniri fiind frecvente.

Totodată, a precizat partea menționată că niciunul dintre membri fondatori ai fundației reclamante nu o cunoaște pe Cristina Daniela Pașca- Palmer și nu a avut niciun fel de legături cu aceasta.

Părății au interogat reclamantii și cu privire la deplasarea cu elicopterul în zona Munților Făgăraș, la începutul anului 2016, a ministrului mediului de la acea vreme, ocazie cu care aceste părți au precizat că această deplasarea a fost una ce a avut un caracter public, fiind intens mediatizată.

Această deplasare a fost efectuată de 5 echipe de televiziune și de aproximativ 15-20 de persoane, printre acestea activiști din domeniul protecției mediului din țară și din străinătate.

Scopul acestei deplasări a fost acela de a vedea situația reală din Munții Făgăraș, iar modalitate de deplasare aleasă a avut în vedere timpul alocat de cei care au participat al acest eveniment, ea fiind cea care asigura cea mai rapidă deplasare.

În cadrul răspunsurilor date sub aspectul menționat, reclamantii au precizat că Fundația Conservation Carpathia a fost cea care a suportat costurile deplasării astfel efectuate.

Prin răspunsurile date la interogatoriul, părțile reclamante au explicat și mențiunile din e-mailul Boitani, arătând că acesta a fost trimis în cadrul unei corespondențe ce a fost inițiată de către

reclamantul Christoph Franz Johannes Promberger, care avea caracter privat și, prin urmare, nu putea fi utilizată decât de cei care au inițiat-o și au purtat-o.

Prin răspunsurile date la interogatoriu, reclamantul a arătat că cooptarea numiților Erika Stanciu și Traian Viorel Lascu în cadrul organelor de conducere ale FCC a avut la bază activitatea desfășurată de aceste persoane în cadrul unor organizații de protecție a mediului, activitatea lor în cadrul fundației încetând, ca urmare a autosuspendării, odată cu dobândirea de către acestea a funcției de secretar de stat la Ministerul Mediului, Pădurilor și Apelor din Guvernul Cioloș, funcție care a fost dobândită exclusiv pe baza meritelor personale, fără nicio intervenție a fundației reclamante.

Un alt aspect cu privire la care reclamantul a fost interogați au fost părțile părâte a vizat proiectul de constituire a Parcului Național Munții Făgăraș, în carul răspunsurilor date în aceste sens părțile menționate arătând că acest proiect este unul dintre proiectele importante ale Fundației Conservation Carpathia, astfel că el a fost promovat ca atare în toate întâlnirile pe care reclamantul le-au avut, inclusiv în cadrul întâlnirilor cu oficialii statului român.

S-a precizat că practica folosită de fundația reclamantă este comună organizațiilor care activează în domeniul protecției mediului în România și în alte state din lume. Astfel, aceste organizații propun guvernelor statelor în care activează diferite proiecte, în domeniul în care își desfășoară activitatea, revenind autorităților statului competența de a decide care dintre aceste propuneri dobândesc susținere guvernamentală.

S-a precizat, de asemenea, că Guvernul României, respectiv ministrul mediului din Guvernul Cioloș, a promovat și alte proiecte inițiate de alte organizații ce activează în domeniul protecției mediului în România, ce au vizat crearea unor parcuri naționale sau naturale, dând ca exemplu Parcul Național Văcărești.

În răspunsurile date la interogatoriu, reclamantul Christoph Franz Johannes Promberger a precizat că Memorandumul pentru înființarea Parcului Național Munții Făgăraș nu este inițiativa sa personală, acest proiect fiind inițiat cu mult timp în urmă, respectiv în anul 2002, de către consiliile județene Brașov, Sibiu, Argeș și Vâlcea, fundația reclamantă preluând această inițiativă.

De asemenea, a arătat că reacțiile membrilor consiliului director al fundației la aflarea vestii privind aprobarea de către Guvernul României a Memorandumului au fost unele realiste, bazate pe conștientizarea faptului că aceasta reprezintă doar o etapă în finalizarea proiectului de înființare a Parcului Național Munții Făgăraș.

Prin răspunsurile date la interogatoriu, părțile reclamant au lămurit și aspectele care vizează scopul fundației și mijloacele utilizate de această pentru atingerea acestui scop.

Astfel, s-a arătat că principalul obiectiv al fundației este protejarea mediului și a biodiversității, și că unul dintre mijloacele folosite pentru atingerea acestui scop este acela al stopării defrișărilor.

Pentru a atinge acest obiectiv, fundația și-a propus să achiziționeze cât mai multe suprafețe de teren împădurit, pe care să le conserve, cu scopul ca, la un moment dat, acestea să fie donate statului, pentru ca acesta să continue activitatea de protejare și conservare a lor prin înființarea de Parcuri Naționale.

S-a arătat în acest sens că prin intermediul unor societăți comerciale înființate de membri fondatori ai fundației reclamante au fost achiziționate suprafețe de teren, inclusiv de la cei cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate în temeiul legilor fondului funciar, iar, ulterior aceste societăți au transferat dreptul de proprietate astfel dobândit fundației reclamante, prin desemnarea acestora în calitate de asociat unic al societăților comerciale ce au efectuat achizițiile.

S-a precizat că toate aceste achiziții au fost verificate sub aspectul legalității de către o societate de avocați care asigură consilierea juridică a reclamantilor și că s-a refuzat perfectarea unor acte juridice în cazul în care existau suspiciuni în ceea ce privește legalitatea titlurilor de proprietate ale vânzătorilor.

De asemenea, s-a arătat că toate sumele de bani pe care fundația le-a obținut cu titlu de subvenție din partea statului au fost folosite cu scopul de a susține obiectivele fundației, membri fondatori ai fundației neurmărind obținerea unor avantaje financiare din constituirea fundației.

Prin răspunsurile date la interogatoriu, reclamantul Christoph Franz Johannes Promberger a explicat și afirmațiile cuprinse în minuta ședinței consiliului director al fundației reclamante cu privire la fondul de vânatoare, arătat că aceste afirmații au fost făcute întrucât un grup de 3-4 vânători din zona fondului de vânatoare Izvoarele Dâmboviței au încercat să obțină dreptul de vânatoare prin plată directă, fără parcurgerea procedurii de licitație, cu scopul de a-i păcăli pe proprietarii fondului de

vânitoare, în sensul de a plăti o sumă de bani mult mai mică decât cea rezultată în urma licitației. În acest context, reclamantul a spus: „hai să fim mai deștepti decât acest grup de vânători!”, în timp ce traducerea supuselor sale realizată de părâți a fost aceasta „hai să fi păcălim pe localnicii din zona respectivă”, ceea ce nu corespunde realității, întrucât el respectă foarte mult comunitatea din zona respectivă.

Reclamantul menționat a fost interogat și cu privire la afirmația: „Români ăștia sunteți niște țigani. Sunteți mai rău decât în Africa. Nu trebuia să vă primească în UE”, afirmație ce reprezintă un citat din Dumitru Fluceș, Primarul comunei Șinca Nouă, ocazie cu care a arătat că aceste cuvinte nu puteau reprezenta un citat al spuselor persoanei menționate, întrucât reclamantul nu a avut niciun contact cu aceasta.

Aceste afirmații au fost lansate, în realitate, de o fostă angajată a centrului de echitație pe care reclamantul îl deține în comuna Șinca Nouă, care a fost concediată ca urmare a descoperirii unor nereguli de natură financiară.

A precizat reclamantul că el nu ar face niciodată astfel de afirmații, pentru că ele sunt în total dezacord cu filosofia sa de viață și cu activitatea pe care o desfășoară, activitate în care implică persoane ce aparțin diferitelor etnii și pe care le apreciază în raport cu ceea ce fac, nu în raport cu originea lor etnică.

De asemenea, a arătat că între el și cel căruia îi sunt atribuite aceste afirmații există o relație conflictuală, născută ca urmare a încercării Primarului comunei Șinca Nouă de a-l înșela pe reclamant în cadrul derulării unui proiect ce a vizat construirea unei fabrici de produse lactate bio în comuna menționată, din anul 2007 și până în prezent, reclamantul neavând niciun contact cu această persoană.

În cadrul răspunsurilor date la interogatoriul ce i-a fost luat la cererea părților părâte, reclamantul a explicat și modalitatea în care au eșuat proiectele indicate în considerentele cererii de chemare în judecată, arătând că practica fundației este aceea de a stabili contacte personale cu cei cu care dorește să deruleze activități de protecție a mediului, această modalitate de lucru fiind una de natură să asigure și stabilirea unei relații bazate pe încredere.

Astfel, fundația, prin reprezentanții săi, contactează sau organizează întâlniri cu persoane fizice sau juridice ce ar putea susține activitatea fundației, iar în cadrul acestor întâlniri le prezintă obiectivele fundației și mijloacele pe care intenționează să le utilizeze pentru a atinge aceste obiective.

În cazul în care cei astfel contactați manifestă un interes sincer pentru implicarea în aceste proiecte, ele sunt redactate în formă scrisă și aprobate ca atare.

Toate proiectele la care s-a făcut referire în cererea de chemare în judecată s-au circumscris acestui mod de lucru, neconcretizarea acestora fiind cauzată de campania de discreditare inițiată și desfășurată de părâți.

Un alt aspect cu privire la care reclamantul a fost interogați de către părâți a fost cel referitor la mențiunea din minuta FCC ce vizează necesitatea de atragere în organele de conducere ale acesteia a unor cetățeni români care se bucură de notorietate și de putere financiară, ocazie cu care s-a arătat, de către această part, că acest demers este unul firesc, el vizând exclusiv promovarea scopului și activității desfășurate de către fundație.

Din depoziția martorei Pop Angela, audiat la solicitarea reclamanților, se reține că aceasta are calitatea de angajat al fundației reclamante din anul 2016, deținând funcția de director de comunicare.

În calitatea pe care o deține, martora a luat cunoștință despre măsurile menite să asigure securitatea sistemului informatic al fundației reclamante, detaliind modalitatea în care acesta este protejat.

Conform depoziției acestui martor, sistemul de securitate utilizat de reclamantă este unul de natură să împiedice violarea corespondenței electronice, el implicând instituirea mai multor parole de utilizare a sistemului de către angajații fundației, care să facă imposibilă accesarea corespondenței private a membrilor fundației.

În depoziția sa acest martor a făcut referire și la demersurile pe care le-a inițiat în îndeplinirea obligațiilor de serviciu ce îi reveneau, arătând că, pentru a pune capăt campaniei de denigrare inițiată și desfășurată de părâți, a adresat acestora invitația de a veni la sediul fundației reclamante pentru a lua contact cu modul în care aceasta funcționează și cu obiectivele pe care și le-a propus, însă invitația astfel lansată a rămas fără răspuns.

De asemenea, în calitatea pe care o deține în cadrul fundației reclamante, după întâlnirea de la Șercăița, a inițiat o corespondență cu toți cei care au participat la această întâlnire, pentru a încerca să răspundă acuzațiilor aduse reclamanzilor, însă și acest demers a rămas fără finalitate.

Martorul menționat a arătat cu ocazia audierii sale că, urmare a întâlnirii de la Șercăița și a informațiilor ce au fost vehiculate în cadrul ei, un primar din zona Țării Făgărașului, zonă pentru care fundația reclamantă deține un proiect benefic comunității, aflat în stadiu avansat, a contactat fundația spunând că a fost abordat de mai mulți locuitori din zona respectivă, care l-au chestionat în legătură cu relațiile pe care le are cu părțile reclamante. Din această cauză, primarul respectiv a anunțat fundația că renunță la proiectul aflat în derulare, deși acesta este în folosul comunității, pentru că părerea oamenilor despre fundația reclamantă este una proastă.

Acest martor a mai relatat că și atitudinea Primarului municipiului Făgăraș față de părțile reclamante s-a schimbat după întâlnirea de la Șercăița, în sensul că acesta a refuzat să mai colaboreze cu reclamantii.

Martorul Bucur Daniel – Mircea, audiat, de asemenea, la cererea reclamanzilor, a relatat în depozitia sa despre impactul pe care întâlnirea de la Șercăița l-a avut asupra proiectelor fundației reclamante.

Astfel, acest martor a arătat că are calitatea de angajat al fundației reclamant, deținând în cadrul acesteia funcția de inginer silvic.

După aprobarea de către Guvernul României a Memorandumului de înființare a Parcului Național Munții Făgăraș, fundația a declanșat o campanie de informare a locuitorilor zonelor ce urmau a fi afectate de acest proiect despre semnificația lui reală, întrucât s-a constatat că oamenii au în general păreri greșite despre ce presupune implementarea unei astfel de inițiative, asociind parcurile naționale cu diferite interdicții.

Modalitatea de derulare a acestei campanii a constat în organizarea de întâlniri cu primarii din aceste zone, pentru ca aceștia, după ce vor primi informațiile necesare, să le transmită, la rândul lor, locuitorilor din zonă.

Martorul a precizat că nu a participat la întâlnirea de la Șercăița, informațiile pe care le deține despre aceasta fiind cele postate pe canalul youtube.

Potrivit informațiilor astfel propagate, în cadrul acestei întâlniri atât cei care s-au aflat la prezidiu, cât și participanții din sală au lansat atacuri la adresa fundației reclamante și a reprezentanților acesteia, bazate în principal pe aspecte de natură naționalistă.

Astfel, fundația și reprezentanții săi au fost acuzați că doresc să cumpere terenurile din zona de nord a Munților Făgăraș, așa că oamenii din zona respectivă vor rămâne fără aceste terenuri și fără posibilitatea de a le exploata, afirmații care nu corespund realității.

A mai arătat martorul că, după ce a avut loc această întâlnire, Primarul comunei Viștea de Sus a fost contactat de către directorul de comunicare din cadrul fundației, pentru a-i cere să confirme intenția de derulare a proiectelor convenite cu fundația, însă acesta a comunicat că dorește ca lucrurile să nu evolueze, întrucât fundația reclamantă a dobândit o imagine proastă în urma întâlnirii de la Șercăița și nu dorește ca imaginea sa să fie afectată de această colaborare.

Martorul a arătat în cadrul depoziției sale că schimbarea de atitudine a primarilor din zona de nord a Munților Făgăraș a survenit imediat după întâlnirea de la Șercăița și că în ceea ce privește zona de sud a acestor munți, lucrurile au rămas neschimbare, proiectele în care fundația era implicată în zona respectivă continuând și după data la care această întâlnire a avut loc.

Din declarația martorului Sălăgenau Valentin, audiat la cererea părților reclamante, se reține că acesta are, din anul 2013, calitatea de angajat al Greenpeace România, calitate în care a avut contacte cu părțile reclamante din prezenta cauză pe tema conservării pădurilor existente pe teritoriul României.

Pe fondul acestei colaborări, au fost verificate informațiile apărute în spațiul public despre activitatea desfășurată de reclamantii, ocazie cu care au fost descoperite informațiile postate de părtii pe site-ul Nostra Siva.

Aceste informații nu au fost considerate de către Greenpeace România ca impediment la colaborare, însă, din discuțiile pe care le-a avut cu reprezentanții fundației reclamante, a aflat că aceste informații defăimătoare au împiedicat-o pe aceasta să deruleze diferite proiecte de protecție a mediului, printre care s-au numărat și proiectele inițiate împreună cu autoritățile publice locale.

A precizat martorul că a fost desfășurată în timp campania de informare asupra reputației părților reclamante și că informații negative despre aceste părți au fost găsite și pe alte site-uri, nu doar pe cel administrat de părți.

Martorul Flucș Dumitru a fost audiat la cererea părților părâte, pentru a dovedi care era la data inițierii campaniei menționate în cererea de chemare în judecată imaginea publică a reclamantilor.

Acest martor a declarat cu ocazia audierii sale că este inițiatorul întâlnirii de la Șercăița, din luna noiembrie a anului 2016. Acest demers a fost realizat de către martor din dorința de a împărtăși experiența personală pe care a avut-o cu reclamantii, începând cu anul 2003.

În acest sens, martorul a declarat că, din experiența sa personală, a constatat că există o mare diferență între ceea ce reclamantii afirmă și ceea ce fac în realitate, întrucât, deși aceste părți decalără că obiectivul lor este acela de protecție a mediului înconjurător, în realitate ceea ce urmăresc este obținerea unor avantaje de ordin material.

În acest sens, în cadrul depozitiei sale, martorul a făcut referire la proiectul ce a vizat înființarea unei fabrici de produse lactate bio în comuna Șinca Noua și la toate demersurile ce s-au impus a fi realizate pentru finalizarea acestui proiect, susținând că acest proiect nu a putut fi finalizat din cauza reclamantilor care au încercat să îi păcălească pe proprietarii de terenuri din zonă, încercând să le cumpere terenurile la un preț situat mult sub cel al pieții.

De asemenea, martorul a susținut că, în cadrul discuțiilor pe care le-a avut cu reclamantul Christoph Franz Johannes Promberger pe tema menționată, acesta a făcut afirmații denigratoare la adresa poporului român, respectiv afirmațiile citate în articolele postate pe site-ul Nostra Silva.

De asemenea, martorul a susținut cu ocazia audierii sale că reclamantul anterior identificat este singurul locuitor al comunei care impune locuitorilor interdicții în ceea ce privește pătrunderea pe terenurile pe care le deține în proprietate, deși el nu are parte de un astfel de tratament din partea celorlalți locuitori.

Totodată, a constata că reclamantul s-a opus inițiativei de asfaltare a străzilor din comună, motivat de faptul că în acest mod va fi afectat turismul din zonă și că, deși se declară un protector al mediului, modul în care își gestionează scurgerile menajere din casa în care locuiește și din alte locații pe care le deține în proprietate atestă exact contrariul.

De asemenea, a observat că fundația reclamantă, prin reprezentanții săi, a împărțit proprietarilor de terenuri din zonă un chestionar, care, în opina martorului, deși cuprindea sigla Academiei Române, conținea întrebări menite să susțină interesele materiale ale reclamantilor, întrucât acestea se refereau la întinderea dreptului de proprietate al celor chestionați și la condițiile în care aceștia sunt dispuși să își înstrăineze drepturile.

Toate acestea le-au determinat pe martor să inițieze întâlnirea de la Șercăița.

Martorul a precizat că această întâlnire a fost adresată locuitorilor din zonele situate pe versantul nordic al Munților Făgăraș și că invitația a fost una nepersonalizată, fiind promovată prin mijloacele de comunicare în masă.

În cadrul acestei întâlniri, s-au prezentat e-mailuri și alte documente care au stat la baza afirmațiilor ce au vizat faptul că o organizație constituită din străini achiziționează terenuri împădurite pe teritoriul României și deține o astfel de influență, încât a ajuns să numească miniștri și secretari de stat în guvernul țării.

Martorul a precizat că nu cunoaște care sunt scopul și obiectivele fundației reclamante și că nici nu îl interesează aceste aspecte, ceea ce l-a determinat să organizeze întâlnirea de la Șercăița fiind aspectele mai sus redată, precum și dorința martorului de a împiedica autorităților statutului să dea pe mâna unor străini o parte a teritoriului României.

În depozitia sa martorul a arătat că întâlnirea de la Șercăița s-a finalizat cu o rezoluție ce a fost semnată de toți participanții, prin care s-a cerut autorităților guvernamentale ca în procesul de implementare a proiectului parcul Național Munții Făgăraș să țină seama și de opinia locuitorilor din zonele ce urmează a fi afectate de acest proiect, întrucât aceștia obțin venituri însemnate din exploatarea zonei respective.

Totodată, această rezoluție cuprinde și un paragraf ce vizează sesizarea Direcției Naționale Anticorupție pentru investigarea faptelor săvârșite de părțile reclamante, însă martorul a precizat că, din informațiile pe care le deține, o astfel de sesizare nu s-a produs.

A precizat martorul că singurele probe care s-au prezentat în cadrul dezbaterilor ce s-au urmat a fost chestionarul menționat anterior, restul afirmațiilor având la bază e-mailuri prezentate de cei care au luat cuvântul, respectiv relatarea unor experiențe personale.

De asemenea, la cererea părților, pe aceeași teză probatorie, au fost audiați martorii Cioineag Liviu și Puiușeț Ramona- Elena, care sunt ziaristi de investigație.

Cu ocazia audierii lor, acești martori au arătat care au fost demersurile jurnalistice pe care le-au realizat în general ca urmare a sesizărilor primite în legătură cu reconstituiri ilegale ale dreptului de proprietate în temeiul legilor fondului funciar și în legătură cu modalitatea în care autoritățile locale au colaborat cu cei care au procedat la tăierea ilegală a pădurilor de pe suprafețele pentru care dreptul de proprietate a fost reconstituit.

Astfel, martorul Cioineag Liviu a făcut referire la investigațiile jurnalistice pe care le-a realizat în general cu privire la societățile comerciale străine ce desfășoară pe teritoriul României activități de exploatarea a masei lemnoase, precizând că, din experiența pe care a are în acest domeniu, poate să precizeze că fundația reclamantă din această cauză nu are capacitatea de a gestiona un parc național, o astfel de activitate trebuind să fie desfășurată de autoritățile statului, pentru că cei care vin din afara țării nu sunt interesați de interesul național, ci doar de propriul interes care, de cele mai multe ori, este de ordin financiar.

În depoziția sa, martorul Puiușeț Ramona- Elena a făcut referire la anchetele jurnalistice pe care le-a realizat cu privire la presupusa activitate ilicită a reclamanților, pe care însă nu a putut să o probeze cu înscrisuri și cu mijloace de investigație jurnalistice.

Acest martor a făcut referire la metodele pe care le-a identificat ca fiind folosite, în general, pentru fraudarea procesului de reconstituire a dreptului de proprietate în temeiul legilor speciale de reparații, dar a precizat că nu deține nicio hotărâre judecătorească care să consfințească săvârșirea ilegalității la care a făcut referire, precizând că activitatea sa este una jurnalistică, ea neavând ca finalitate stabilirea legalității sau ilegalității procedurii de reconstituire a dreptului de proprietate.

Este de menționat că părțile reclamante au contestat credibilitatea martorului Flucș Dumitru, solicitând înlăturarea depoziției acestuia pe temeiul relației conflictuale existente între acesta și reclamantul Christoph Franz Johannes Promberger, cerere pe care instanța de fond a respins-o, apreciind că, chiar dacă există elemente obiective care fac credibilă existența unei relații tensionate între acest reclamant și martorul menționat, depoziția a cărei înlăturare s-a solicitat este de natură să lămurească contextul în care a avut loc întâlnirea de la Șercuța și motivele care au stat la baza organizării sale, aspecte esențiale în economia speței și favorabile părților reclamante.

Răspunderea civilă delictuală presupune un raport juridic obligațional care izvorăște dintr-o faptă ilicită cauzatoare de prejudicii, raport în care autorul faptei sau o altă persoană chemată să răspundă are obligația de a repara prejudiciul.

Răspunderea civilă delictuală apare ca o sancțiune de drept civil, astfel încât are în vedere patrimoniul persoanei răspunzătoare de fapta prejudiciabilă, iar, în cazul decesului acesteia, obligația de reparare a prejudiciului se va transmite moștenitorilor.

Art. 1349 alin. 1 din Codul civil prevede că: „orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane”, iar, potrivit alin. 2: „cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral”.

De asemenea, art. 1349 alin. 3 Cod civil mai dispune că: „În cazurile anume prevăzute de lege, o persoană este obligată să repare prejudiciul cauzat de fapta altuia, de lucrurile ori animalele aflate sub paza sa, precum și de ruina edificiului”.

Din prevederile legale anterior redate, rezultă elementele răspunderii civile delictuale, care sunt următoarele:

1. Prejudiciul, ce reprezintă consecința negativă suferită de o persoană ca urmare a faptei ilicite săvârșite de o altă persoană.

Potrivit art. 1381 alin. 1 C. civ., orice prejudiciu dă dreptul la reparație, iar alineatele următoare ale aceluiași articol stabilesc că dreptul la reparație se naște din ziua cauzării prejudiciului, chiar dacă acest drept nu poate fi valorificat imediat, precum și că dreptului la reparație îi sunt

aplicabile, de la data nașterii sale, toate dispozițiile legale privind executarea, transmisiunea, transformarea și stingerea obligațiilor.

După cum există sau nu posibilitatea evaluării bănești directe a prejudiciului, se face deosebire între prejudiciul patrimonial și prejudiciul nepatrimonial, numit și moral.

Prejudiciul patrimonial poate fi material (de exemplu deteriorarea sau distrugerea unui bun) sau corporal (spre exemplu, reducerea sau pierderea capacității de muncă a unei persoane ca urmare a unei vătămări).

Este vorba de un prejudiciu nepatrimonial în cazul unui prejudiciu estetic, al atingerii aduse onoarei sau demnității, al suferinței provocate de durerile fizice, al suferinței de ordin afectiv.

Art. 1391 C. civ. reglementează expres repararea prejudiciului nepatrimonial, stabilind în alin. 1 că: „În caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății, poate fi acordată și o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viață familială și socială”.

Pentru ca prejudiciul să poată fi reparat se cere ca acesta să fie cert, adică sigur atât sub aspectul existenței, cât și al întinderii sale și să nu fi fost reparat în prealabil de o terță persoană fizică sau juridică.

II. Fapta ilicită. Prin faptă ilicită, ca element al răspunderii civile delictuale, se înțelege orice acțiune sau inacțiune prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv sau chiar interesului ce aparține unei persoane.

Prin urmare, nu numai acțiunea, ci și inacțiunea sau omisiunea ar putea constitui element al răspunderii civile delictuale, în măsura în care norma juridică obligă o persoană să acționeze într-un anumit mod, iar aceasta nu s-a conformat dispoziției legale, deci nu și-a îndeplinit activitatea impusă de lege sau nu a luat o măsură impusă de lege.

În aprecierea caracterului ilicit al faptei urmează a se ține cont și de bunele moravuri, în măsura în care acestea sunt încorporate în norme juridice care fac trimitere la morală, precum și de obiectul locului (art. 1349 alin. 1 C. civ.).

De asemenea, poate fi vorba despre o faptă ilicită nu numai atunci când se aduce atingere unui drept subiectiv civil, ci și atunci când ar fi prejudiciat un anumit interes al unei persoane, în măsura în care interesul respectiv este legitim, serios și, prin felul în care se manifestă, creează aparența unui drept subiectiv civil (art. 1359 C. civ.).

III. Raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu. În analiza raportului de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu trebuie pomit de la premisa că acesta are un caracter obiectiv, fiind deci necesar să se facă abstracție de latura subiectivă, adică de reprezentarea mentală, de către autorul faptei ilicite, a conduitei sale și a consecințelor acesteia, iar apoi, din multitudinea factorilor implicați, trebuie să se determine faptele umane anterioare prejudiciului care au determinat producerea acestuia.

IV. Vinovăția, care este acel element al răspunderii civile delictuale care vizează latura subiectivă, adică atitudinea subiectivă a autorului faptei față de fapta sa ori față de urmările acestei fapte, la momentul la care a săvârșit-o.

Răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie este o răspundere subiectivă, deci va fi angajată numai dacă există vinovăția autorului faptei ilicite prejudiciabile. În schimb, în cazul unora dintre formele răspunderii civile delictuale indirecte prevalează funcția reparatorie a răspunderii civile delictuale, astfel încât obligarea la repararea prejudiciului nu presupune existența vinovăției, vorbindu-se despre răspundere obiectivă.

Pentru angajarea acestei forme a răspunderii civile este necesar ca toate elementele ei, pe care le-am indicat și analizat anterior, să fie îndeplinite în mod cumulativ, revenind părții reclamante, în conformitate cu dispozițiile art. 249 din codul de procedură civilă, obligația de a face dovada acestui aspect.

Din starea de fapt mai sus expusă, rezultă că, în speță, sunt îndeplinite cerințele instituite de lege pentru angajarea răspunderii civile delictuale a părților părâte.

În acest sens, tribunalul a constatat că are caracter ilicit fapta părților părâte ce a constatat în accesarea corespondenței private a reclamantilor și în publicarea acesteia în mijloacele de comunicare în masă, însoțită de o interpretare de natură a acredita ideea săvârșirii de către aceste părți a unor acțiuni contrare legii.

E-mailurile pe care le-a redat și analizat anterior au un caracter privat, astfel că ele nu puteau fi accesate și publicate fără acordul emitentului, respectiv al destinatarului.

Mai mult decât atât, pârâții au comentat această corespondență într-o manieră care să susțină campania de defăimare pe care au declanșat-o împotriva reclamanților.

Libertatea de expresie pe care pârâții au invocat-o în apărare, în susținerea poziției lor procesuale, nu poate nesocoti dreptul la viață privată și dreptul la demnitate ale părților reclamante, drepturi reglementate de prevederile art. 71 și art. 72 din Codul civil, texte de lege care stipulează: „Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private.

(2) Nimeni nu poate fi supus vreunor imixțiuni în viața intimă, personală sau de familie, nici în domiciliul, reședința sau corespondența sa, fără consimțământul său ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75.

(3) Este, de asemenea, interzisă utilizarea, în orice mod, a corespondenței, manuscriselor sau a altor documente personale, precum și a informațiilor din viața privată a unei persoane, fără acordul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75.

Art. 72: „(1) Orice persoană are dreptul la respectarea demnității sale.

(2) Este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75”.

Dispozițiile art. 75 din Codul civil statuează că: „Nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte.

(2) Exercițarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în prezenta secțiune”.

Corespondența privată a unei persoane face parte din conținutul dreptului la viață privată al acestei persoane, astfel că ea nu poate fi accesată și utilizată în mod neautorizat de către o altă persoană.

Prin urmare, libertatea de expresie nu poate fi folosită ca temei al săvârșirii unei ilegalități, și nici nu poate constitui motiv de exonerare de răspundere a unei persoane care a săvârșit o faptă ilicită.

În cauza de față, așa cum am subliniat, pârâții nu doar că au accesat corespondența privată a părților reclamante, dar au și dat publicității această corespondență prin postarea ei pe sit-ul Nostra Silva în cadrul unor articole care aveau ca scop discreditarea acestor părți.

Pârâții au tradus și au interpretat într-o manieră proprie corespondența privată a reclamanților, cuprinsă în e-mailurile Boitani, Liester, Stanciu și Lascu, precum și mențiunile existente în minuta ședinței consiliului director al fundației reclamante, acreditând ideea că părțile reclamante au ca obiective reale atingerea unor obiective personale, de ordin financiar, prin coruperea unor funcționari de rang înalt ai statului român.

Așa cum s-a arătat, în toate articolele pe care pârâții le-au postat pe site-ul Nostra Silva se fac afirmații jignitoare la adresa părților reclamante, ironizându-se scopul constituirii Fundației Conservation Carpathia și declarațiile publice făcute de reprezentantul legal al acesteia, care este reclamantul Christoph Franz Johannes Promberger, arătându-se că, în realitate, fundația reclamantă, care are ca membri fondatori miliardari străini, s-a constituit pe teritoriul României nu cu scopul declarat de protejare a ariilor împădurite și a biodiversității, ci cu scopul de a realiza obiectivele personale al membrilor fondatori, care se circumscriu exploatarea de masă lemnoasă din pădurile României și obținerii în această modalitate a unor avantaje materiale, prin coruperea demnitarilor statului.

Prin articolele postate pe sit-ul menționat, pârâții au acordat o conotație negativă unor demersuri legale și uzitate în toate statele de către organizațiile non-guvernamentale, cum sunt cele care se circumscriu organizării de întâlniri cu ministrul de resort și declanșării unor campanii publice de promovare a proiectelor, precum și demersurilor întreprinse pentru cooptarea de membri influenți din punct de vedere al notorietății și al puterii financiare în organele sale de conducere, pentru promovarea activității pe care o desfășoară.

Toate aceste acuzații au fost susținute de părțile menționate cu informațiile sustrate din corespondența privată a reclamanților, informații pe care, așa cum am subliniat, le-au interpretat într-o manieră care să fie de natură să susțină tezele promovate.

Tribunalul a apreciat că pârâții puteau invoca libertatea de expresie ca temel al demersurilor lor în situația în care ar fi realizat o dezbatere de idei în ceea ce privește scopul și obiectivele fundației reclamante, în cadrul căreia ar fi prezentat în mod documentat care sunt vulnerabilitățile acestora și, prin urmare, ar fi declanșat în acest fel o dezbatere care să aibă ca finalitate lămurirea tuturor suspiciunilor ivite în spațiul public în legătură cu aspectele mai sus indicate.

Este de menționat că chiar reclamanții au arătat că proiectele pe care le desfășoară pentru atingerea scopului propus nu se bucură de susținere generală, că au existat dezbateri critice cu privire la acestea, acesta fiind și motivul pentru care au declanșat o campanie de mediatizare și informare a publicului cu privire la scopul și obiectivele FCC.

Ceea ce diferențiază articolele incriminate în cererea de chemare în judecată de restul articolelor critice aparute în mijloacele de informare în masă este aspectul că acestea conțin atacuri la persoana fondatorilor și reprezentanților fundației reclamante, care sunt acuzați de trafic de influență și de efectuarea de demersuri ilegale în sensul achiziționării și exploatării de masă lemnoasă, precum și în ceea ce reprezintă vânatoarea carnivoarelor mari.

Este semnificativ de menționat în economia speței că pârâții nu au făcut proba adevărului acuzațiilor aduse părților reclamante nici măcar în cadrul prezentului proces, aceste acuzații având ca singur temel interpretarea dată corespondenței private a părților reclamante.

De asemenea, instanța de fond a apreciat că, în situația în care pârâții dețineau documente care să ateste săvârșirea unor infracțiuni de către părțile reclamante sau de către funcționari ai statului, aveau obligația de a parcurge procedurile legale pentru sesizarea organelor competente să investigheze astfel de fapte, obligație pe care nu au îndeplinit-o.

Niciuna dintre probele administrate în cadrul prezentului proces nu este de natură să ateste că fundația reclamantă a nesocotit scopul și obiectivele pe care și le-a propus la momentul constituirii, or că aceasta a fost implicată în dobândirea în mod nelegal a dreptului de proprietate asupra suprafețelor de teren pe care le deține în proprietate.

De altfel, chiar depozițiile martorilor audiați la solicitarea părților pârâte atestă că suspiciunile legate de activitatea reclamanților au la bază considerații cu tentă naționalistă, care se circumscriu considerentului că pădurea României trebuie să fie gestionate de români, iar nu de organizații cu acționariat majoritar străin.

De asemenea, în lansarea afirmațiilor defăimătoare la adresa părților reclamante au fost folosite, astfel cum reiese din declarațiile martorilor audiați la solicitarea pârâților, informații negative apărute în spațiul public cu privire la societăți comerciale ce activează în domeniul exploatării mase lemnoase, iar nu date certe rezultate din activitatea desfășurată de reclamanți pe teritoriul României.

Tot considerente de ordin general au stat și la baza lansării acuzațiilor referitoare la modul în care partea reclamantă a dobândit dreptul de proprietate asupra unor suprafețe de teren împădurit, în cauză nefiind produsă nicio dovadă care să ateste că aceste acte juridice au fost deduse spre verificare instanțelor judecătorești competente care au conchis în sensul celor afirmate de pârâți.

De asemenea, tot considerente cu tentă naționalistă au stat și la baza organizării de către primarul comunei Șinca Nouă, Flucuș Dumitru, audiat ca martor în cadrul prezentului proces, a întâlnirii de la Șercăița, în care ceea ce s-a repositat reclamanților a fost naționalitatea membrilor fondatori și puterea financiară a acestora, afirmându-se că aceste elemente sunt suficiente pentru a face credibile acuzațiile aduse.

Toate aceste acuzații, care nu au avut o bază reală, fiind fundamentate în mod exclusiv pe interpretarea pe care pârâții au dat-o unor elemente cuprinse în corespondența privată a reclamanților au adus atingere dreptului la demnitate al acestor părți.

Teza „jurnalismului cetățenesc” pe care pârâții au încercat, de asemenea, să o acrediteze în speță, ca element invocat în apărare, nu poate fi, la rândul ei, validată, din aceleași considerente, pentru că un astfel de demers nu poate avea ca bază săvârșirea unei ilegalități, anume aceea a utilizării în mod neautorizat a unei corespondențe private, și nici nu poate valida lansarea în mediul public de informații defăimătoare la adresa unor persoane, care nu sunt susținute de dovezi, fiind bazate în mod exclusiv pe interpretarea proprie a unor pasaje din corespondența privată a celor denigrați.

Prejudiciul pe care reclamanții le-au încercat ca urmare a faptelor ilicite săvârșite de pârâți este unul de imagine, întrucât credibilitatea acestora a fost, astfel cum reiese din probele administrate în cauză, știrbită, ceea ce a făcut imposibilă derularea proiectelor pe care le-au conceput pentru atingerea scopului în care s-a constituit această fundație.

În domeniul în care fundația reclamantă activează, credibilitatea este un element important, colaborarea acesteia cu comunitățile locale și cu autoritățile statului având la bază tocmai reputația membrilor fondatori și conduita acestora în societate.

Or, în situația în care pârâții, pentru o lungă perioadă de timp, au desfășurat în spațiul public o campanie de denigrare a reclamanților, în cadrul căreia au formulat acuzațiile la care am făcut referire anterior, este evident că aceste din urmă părți au suferit un prejudiciu de imagine, care s-a răsfrânt asupra activității lor, așa cum a rezultat din materialul probator administrat în cadrul prezentului proces.

Acuzațiile aduse reclamanților au condus la deteriorarea imaginii pe care o aveau în mediul public și, din această cauză, la imposibilitatea punerii în aplicare a obiectivelor pe care și le-au propus, obiective care s-au circumscris scopului pentru care Fundația Conservation Carpathia s-a constituit.

De asemenea, deteriorarea imaginii și prestigiului părților reclamante pe fondul lansării și derulării de către pârâți a campaniei de defăimare a acestor părți a avut drept consecință pierderea unui contract de sponsorizare pe care reclamanții erau pe punctul de a-l perfectat cu societatea comercială Cărturești, argumentul retragerii propunerii de sponsorizare fiind același, anume refuzul acestui comerciant de a-și asocia numele cu cele ale reclamanților, pe fondul informațiilor apărute în mediul public despre activitățile ilicite ale acestora.

În ceea ce privește elementul răspunderii civile delictuale ce se circumscribe vinovăției părților pârâte, tribunalul a constatat că acesta este, de asemenea, existent în cadrul prezentului litigiu, întrucât chiar pârâțul Bogdan Ioan Tudor Tudoran a recunoscut public, în cadrul emisiunii televizate „Carpații, Plămâni Europei”, precum și în cadrul întâlnirii de la Șercăița că a intrat în posesia corespondenței private a membrilor fondatori ai fundației reclamante, pe care a utilizat-o pentru a susține acuzațiile aduse acestora.

Este, de asemenea, de menționat că partea pârâtă mai sus identificată are profesia de avocat, astfel că cunoaște care sunt obligațiile ce îi revin sub aspectul respectării drepturilor subiective civile ale persoanelor și consecințele juridice ale încălcării acestor obligații, acționând în cunoștință de cauză în modalitatea mai sus redată.

În aceste condiții, se impune ca pârâții să repare prejudiciul pe care l-au adus reclamanților.

Sub acest aspect, tribunalul a reținut, așa cum s-a arătat anterior, că prejudiciul încercat de reclamanți este unul de imagine, el având ca fundament o campanie mediatică inițiată și derulată de pârâți, astfel că pentru înălțurarea efectelor acestuia, a admis solicitarea din cererea de chemare în judecată ce se referă la efectuarea formalităților de publicitate a prezentei sentințe, ca modalitate de reparare a prejudiciului constat, potrivit dispozițiilor art. 1385 din Codul civil.

În temeiul aceluiași prevederi legale, în aplicarea principiului reparării integrale a prejudiciului, instanța de fond a acordat reclamanților și o compensație materială pentru prejudiciul încercat ca urmare a faptei ilicite a pârâților, însă nu în cuantumul solicitat de aceștia.

Sub acest aspect, tribunalul a avut în vedere că art. 1391 din Codul civil reglementează expres repararea prejudiciului nepatrimonial, stabilind în alin. 1 că: „dreptul la despăgubire pentru atingerile aduse drepturilor inerente personalității oricărui subiect de drept va putea fi cedat numai în cazul în care a fost stabilit printr-o tranzacție sau printr-o hotărâre judecătorească definitivă, conform art. 1391 alin. 3 din Codul civil”.

Pentru că un astfel de prejudiciu nu poate fi evaluat direct în bani și pentru că legiuitorul nu a fixat anumite limite sau criterii orientative, în practică judecătorul nu poate recurge la probe, astfel încât va trebui să acorde victimei o anumită sumă, care să compenseze prejudiciul nepatrimonial suferit.

În cuantificarea prejudiciului moral, aceste condiții sunt subordonate condiției aprecierii rezonabile pe o bază echitabilă corespunzătoare a prejudiciului real produs părților menționate, astfel încât să nu se ajungă la o îmbogățire fără justă cauză a celui care pretinde daune morale. Criteriul general invocat de CEDO constă în aceea că despăgubirile trebuie să prezinte un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă reputației, având în vedere totodată gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii aduse acestora.

Răspunderea civilă delictuală este menită să acopere o pagubă, iar nu să asigure un câștig, astfel că determinarea cuantumului dezdăunării trebuie să aibă la bază toate aceste criterii de apreciere.

În raport cu cele mai sus expuse, instanța de fond a apreciat că acordarea în favoarea părților reclamante a unei despăgubiri în cuantum de 50.000 de lei este de natură să satisfacă scopul angajării răspunderii civile delictuale a părților pârâte, astfel că, în conformitate cu prevederile legale mai sus indicate, a admis în parte cererea supusă judecării și a dispus în sensul celor consemnate în dispozitivul prezentei sentințe.

Fiind părțile aflate în culpă procesuală, pârâții au fost obligați, în temeiul prevederilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, să achite, în solidar, reclamanzilor suma de 35.543 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând taxa judiciară de timbru, onorariile avocaților ce au reprezentat în instanță interesele acestor părți, precum și cheltuielile făcute pentru exercitarea reprezentării convenționale a reclamanzilor.

De asemenea, prin încheierea de ședință de la termenul de judecată din data de 19.02.2018, prima instanță a respins excepțiile necompetenței teritoriale a Tribunalului Brașov, lipsei calității procesuale active a părților reclamante și lipsei calității procesuale pasive a părților pârâte, ce au fost invocate în cauză de pârâții Fundația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România – NostraSilva- și Bogdan Ioan Tudor Tudoran.

În motivare, instanța de fond a reținut că cererea de chemare în judecată a fost fundamentată în drept pe dispozițiile legale ce reglementează instituția juridică a răspunderii civile delictuale, iar în motivarea sa s-a susținut în esență că pârâțul de rândul doi a accesat în mod nelegal adresa de e mail a reclamantului Cristoph Franz Johannes Promberger, sustrăgând corespondența privată a acestuia, ce a fost pe larg redată și descrisă în cererea de chemare în judecată, pe care apoi a făcut-o publică în mod trunchiat și prin interpretarea tendențioasă și de rea-credință a celor afirmate, aducând în acest fel un prejudiciu de imagine părților reclamante.

Din punct de vedere procesual prin competență se înțelege aptitudinea recunoscută de lege unei instanțe judecătorești de a judeca un anumit litigiu.

Pentru a facilita desfășurarea procesului și alegerea instanței competente teritorial în funcție de interesele ambelor părți, acolo unde este posibil, legea a prevăzut reguli alternative asupra competenței teritoriale, în sensul că mai multe instanțe egale în grad pot judeca aceeași pricină.

În asemenea situație reclamantul este cel care alege instanța la care se îndreptă, dintre cele la care codul îi permite să se adreseze (instanța domiciliului pârâțului sau o altă instanță arătată de cod), întrucât el este titularul cererii, așa cum stipulează prevederile art. 116 din Codul de procedură civilă.

Printre cazurile de competență teritorială alternativă se numără și cel prevăzut de dispozițiile art. 113 pct. 9 în conformitate cu care, în afara instanței de la domiciliul părții pârâte, mai este competentă să soluționeze cauza „instanța în a cărei circumscripție s-a săvârșit fapta ilicită sau s-a produs prejudiciul, pentru cererile privind obligațiile izvorâte dintr-o asemenea faptă”.

Astfel cum părțile reclamante au probat, sistemul informatic la care este conectat calculatorul de pe care a fost sustrasă în mod nelegal corespondența privată la care părțile reclamante au făcut referire în actul de investire a instanței se află la sediul, respectiv la domiciliul părților reclamante, ce sunt situate pe raza teritorială a județului Brașov, astfel că acesta este locul de săvârșire a faptei ilicite invocate ca temel al atragerii răspunderii civile delictuale.

În ceea ce privește locul producerii prejudiciului, în situația dată, anume aceea a răspândirii în spațiul public, prin intermediul rețelei de internet, a unor informații catalogate de părțile reclamante ca fiind defăimătoare, tribunalul a reținut jurisprudența în materie a Curții de Justiție a Uniunii Europene, pe care, de altfel, și părțile reclamante au invocat-o în fundamentarea poziției lor procesuale exprimată în lume”, situație în care este competentă să judece acțiunile izvorâte din săvârșirea unei astfel de fapte instanța de la locul unde pretinsa victimă își are centrul intereselor, care corespunde în general domiciliului sau sediului acesteia.

În raport cu cele mai sus expuse, tribunalul a constatat că investirea sa, de către reclamanzii, cu soluționarea prezentei cereri de chemare în judecată este conformă prevederilor legale precitate, întrucât pe raza teritorială a prezentei instanțe se află situate atât locul săvârșirii faptei ilicite, cât și locul producerii prejudiciului reclamat.

În ceea ce privește excepțiile lipsei calității procesuale active și pasive, tribunalul a observat că acestea au fost fundamentate de autorii lor pe susținerea potrivit căreia părțile reclamante trebuiau să promoveze cereri în judecată distincte prin care să valorifice în mod separat pretențiile pe care înțeleg să le formuleze în contradictoriu cu fiecare dintre părți.

Acest raționament juridic contravine dispozițiilor art. 59 din Codul de procedură civilă, în conformitate cu care: „Mai multe persoane pot fi împreună reclamante sau pârâte dacă obiectul procesului este un drept ori o obligație comună, dacă drepturile sau obligațiile lor au aceeași cauză ori dacă între ele există o strânsă legătură”.

Așa cum s-a arătat, părțile reclamante au fundamentat cererea de chemare în judecată pe care au promovat-o pe faptele ilicite pe care au susținut că le-au săvârșit părțile pârâte, fapte care au fost de natură să le cauzeze un prejudiciu nepatrimonial, ce se impune a fi reparat, împrejurare în raport cu care tribunalul a constatat că, în speță, sunt îndeplinite cerințele instituite de textul de lege mai sus citat, întrucât drepturile și obligațiile indicate ca reprezentând drepturile și obligațiile ce intră în conținutul raportului juridic supus judecării au între ele o strânsă legătură, chiar dacă aceste drepturi și obligații privesc fiecare parte a litigiului.

În lumina considerentelor ce preced, instanța de fond a reținut caracterul nefondat al excepțiilor ce au fost invocate în cauză de către părțile pârâte în susținerea poziției lor procesuale, sens în care a pronunțat soluția consemnată în dispozitivul încheierii.

Împotriva acestei decizii, precum și a încheierilor de ședință din 01 Februarie 2018, 19 februarie 2019, 30 martie 2018 și a celorlalte încheieri prealabile, au declarat apel, motivat în termen legal, părății Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România „Nostra Silva” și Bogdan-Ioan Tudor Tudoran, solicitând instanței de apel:

I.1. să admită apelul declarat împotriva Sentinței civile nr.232/S din data de 05.11.2018 a Tribunalului Brașov;

I.2 să admită apelul declarat împotriva încheierilor de ședință din 01 februarie și 19 februarie 2018;

I.3 să constate, conform art.480 alin.3 Cod pr .civ., că judecata la termenul din data de 01 februarie 2018, s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată;

I.4 să anuleze sentința civilă nr.232/S din data de 05.11.2018 a Tribunalului Brașov;

I.5 să trimită cauza spre rejudecare alte instanțe egale în grad Tribunalului Brașov din circumscripția Curții de Apel Brașov, conform art.480 alin.3 Cod pr .civ.;

II.6 să admită apelul declarat împotriva Sentinței civile nr.232/S din data de 05.11.2018 a Tribunalului Brașov;

II.7 să stabilească că instanța competentă teritorial nu a fost Tribunalul Brașov, ci Tribunalul Vâlcea;

II.8 să anuleze Sentinței civile nr.232/S din data de 05.11.2018 a Tribunalului Brașov;

II.9 să trimită cauza la rejudecare Tribunalului Vâlcea – instanța de la sediul/domiciliul părăților, conform art.480 alin.4 Cod pr. civ.;

III.10 să admită apelul declarat împotriva Sentinței civile nr.232/S din data de 05.11.2018 a Tribunalului Brașov;

III.11 să schimbe în tot Sentința civilă nr.232/S din data de 05.11.2018 a Tribunalului Brașov;

III.12 să admită excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului Cristoph Franz Johannes Promberger, cu privire la articolele menționate la petitul 1 al acțiunii, articole care privesc exclusiv fapte și informații cu privire la Fundația Conservation Carpathia;

III.13. să admită excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei Fundația Conservation Carpathia cu privire la articolele menționate la petitul 1 al acțiunii, articole care privesc exclusiv fapte și informații cu privire la reclamantul Cristoph Franz Johannes Promberger;

III.14 admită excepția lipsei calității procesuale pasive a apelantului av. Bogdan Ioan Tudor Tudoran, cu privire la petitul 1 al cererii de chemare în judecată;

III.15 să admită excepția lipsei calității procesuale pasive a apelantei Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România „Nostra Silva”, cu privire la petitul 1 al cererii de chemare în judecată;

III.16 să admită excepția lipsei calității procesuale pasive a părăților cu privire la petitul 3 al acțiunii, paragraful 1;

III.17 să respinsă ca neîntemeiată acțiunea reclamanților;

III.18 să oblige reclamanții în solidar la plata cheltuielilor de judecată.

În dezvoltarea motivelor de apel, s-a învederat că la primul termen de judecată din data de 02.02.2018, părții nu au fost citați procedural, iar instanța a pus în discuția părților excepțiile invocate prin întâmpinare, rămânând în pronunțare asupra excepțiilor.

Normele citate de instanță cu privire la neindicarea unei persoane care să primească actele de procedură sunt aplicabile numai în situația în care altă persoană decât cea citată urmează să primească corespondența instanței.

În subsidiar, chiar și în interpretarea dată de instanța de fond acestor norme, citarea apelantului Bogdan- Ioan Tudor Tudoran nu s-a făcut la domiciliul corect arătat în întâmpinare, ci la domiciliul indicat în mod greșit de către reclamanți.

În ce privește competența teritorială a Tribunalului Brașov, se afirmă că locul situării „suportului informatic” în care este deținută corespondența email nu este un criteriu pentru a determina competența alternativă, conform art.113 Cod pr. civ. iar reclamanții nu au probat nici teza producerii prejudiciului pe raza județului Brașov.

S-a mai susținut de către apelanți că reclamanții Cristoph Franz Johannes Promberger și respectiv Fundația Conservation Carpathia nu au calitate procesuală activă să solicite instanței măsuri care privesc drepturile celorlalți reclamanți, interesul pentru introducerea acțiunii trebuind să fie unul de natură personală.

Referitor la calitatea procesuală pasivă a părților privind petitul 1 al acțiunii, se afirmă că părții chemați în judecată nu sunt proprietarii site-ului de internet www.nostrasilva.ro, acest domeniu de internet aparținând Comunității Stăpânilor de Munți și Codri.

În ce privește modul de soluționare a fondului cauzei, apelanții au indicat că au atașat întâmpinării mai multe CD-uri, fiecare conținând mai multe materiale video, probă ce a fost incuviințată de instanță, fără ca în sentința pronunțată să se mai facă vreo trimitere la aceste materiale video, în continuare apelanții redând transcrierea pasajelor considerate relevante din cuprinsul acestor înregistrări video.

Evenimentele relate de martorul Sălăgeanu Valentin sunt toate anterioare apariției articolelor pe site-ul de internet www.nostrasilva.ro – toate informațiile publicate de acest site sunt ulterioare datei de 14 septembrie 2016, dată la care Guvernul Cioloș aprobă un memorandum cu privire la Parcului Natural Munții Făgăraș.

Declarațiile martorului Pop Angela infirmă teza reclamanților cu privire la accesarea de către părți a „suportului informatic” în care este deținută corespondența email a reclamanților, martorul arătând că accesarea emailului de către ale persoane era imposibilă.

În schimb, martorul Bucur Daniel Mircea a perceput în mod direct doar filmările întâlnirii de la Șercăița, neapreciind în vreun fel articolele sau informațiile publicate pe site-ul www.nostrasilva.ro.

Martorul Cioineag Liviu a confirmat informațiile publicate pe site, în special cu privire la faptul că proiectul înființării Parcului Național Munții Făgăraș, înainte de a fi preluat de Guvernul României, a fost inițiat și susținut de către reclamanți, dar și atestă că au existat informații negative cu privire la reclamanți și anterior articolelor Nostra Silva.

Sunt redată în continuare declarațiile martorilor Andrei Ionuț Ciurcanu și Romana Elena Puiuț, ambii jurnaliști de investigații și colaboratori ai Rise Project, precum și a martorului Dumitru Flucus, care a relatat cele întâmplate cu ocazia întâlnirii de la Șercăița, din luna noiembrie 2016.

Apelanții mai subliniază în continuare anumite întrebări și răspunsuri considerate de aceștia ca fiind relevante din interogatoriul reclamanților Cristoph Franz Johannes Promberger și respectiv Fundația Conservation Carpathia.

Se mai solicită a se observa că site-ul www.nostrasilva.ro este o publicație online a proprietarilor de păduri, iar materialele publicate se bucură de protecția dreptului la liberă exprimare jurnalistică, astfel cum este garantat de Constituția României și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Astfel, prin rezoluțiile adoptate de comunitățile locale în Șercăița, jud. Brașov (23.11.2016) și Rm. Vâlcea, jud. Vâlcea (29.11.2016), peste 20 de unități administrativ teritoriale, împreună cu zeci de composesorate, obști de moșneni și asociații ale proprietarilor de păduri și comunități istorice de proprietari și-au exprimat dezacordul cu privire la proiectul Guvernului României și au sesizat

instituțiile statului cu privire la conflictul de interese în care s-au aflat demnitarii ce au promovat acest proiect.

În jurisprudența CEDO cu privire la libertatea de exprimare, s-a subliniat că trebuie să se facă distincție între persoanele de drept privat și persoanele care acționează într-un context public, în calitate de personalități politice sau persoane publice, cu privire la persoanele publice, limitele criticilor și ale comentariilor fiind mai mari, fiind expuse în mod inevitabil și conștient analizei publicului.

Se mai precizează că toate informațiile, faptele și judecățile de valoare publicate pe site-ul www.nostrasilva.ro nu au vizat viața privată a reclamantilor, ci făceau parte dintr-o dezbatere de interes general.

Curtea a mai stabilit în numeroase cazuri că garanția oferită de articolul 10 jurnaliștilor în ceea ce privește raportarea în chestiuni de interes general este limitată de condiția ca aceștia să acționeze cu bună credință pentru a furniza informații exacte și fiabile, în conformitate cu etica jurnalismului.

Se mai subliniază că prin intermediul sentinței apelate se instituie o cenzură perpetuă, cu privire la activitatea reclamantilor, părții fiind obligați prin dispozitiv, și la „interzicerea săvârșirii în viitor a unor încălcări similare”.

În subsidiar, se mai solicită cenzurarea cheltuielilor de judecată și a daunelor morale acordate, în condițiile în care acțiunea a fost admisă numai în parte, despăgubirile acordate nefiind proporționale cu prejudiciul cauzat reputației reclamantilor.

În drept, au fost invocate prevederile art.466 și urm. Cod pr. civ.

Cererea de apel a fost legal timbrată cu taxă judiciară de timbru în cuantum de 50 lei.

Intimații reclamați Cristoph Franz Johannes Promberger și Fundația Conservation Carpathia au depus întâmpinare (F.88-127) prin care au solicitat respingerea apelului ca neintemeiat, cu cheltuieli de judecată, întrucât instanța de fond în mod corect a confirmat îndeplinirea cerințelor răspunderii civile delictuale a apelanților părți, aceștia din urmă manifestând lipsa de respect pentru viața privată, săvârșind o imixtiune și o atingere flagrantă a acesteia, în forma standard prevăzută de art.71 și art.74 Cod civil care vizează difuzarea și utilizarea neautorizată a corespondenței private.

Utilizarea cu rea-credință a corespondenței în denaturarea conținutului real al Minutei FCC în scopul defăimării intimaților reclamați prin inducerea în spațiul public al unor idei false conform cărora Cristoph Franz Johannes Promberger și Fundația Conservation Carpathia ar urmări „acaparea teritoriului țării” în scopuri oculte (pe care însă nici părțile nu le pot explica în mod coerent).

În apel, a fost administrată la solicitarea apelanților proba cu inscrisuri.

Analizând sentința și încheierile atacate, prin prisma motivelor de apel, precum și în baza caracterului devolutiv al acestei căi de atac, Curtea reține că cererea de apel este fondată în parte.

Astfel, în ceea ce privește procedura de citare pentru primul termen de judecată, se constată că apelantul pârât Bogdan - Ioan Tudor Tudoran a fost citat chiar la domiciliul procesual ales indicat în cuprinsul întâmpinării depuse la dosar, procedura de citare fiind îndeplinită prin afișare, astfel cum rezultă din dovada aflată la dosar (f.33 vol.II dosar fond).

În schimb, este adevărat că părțile Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România „Nostra Silva” a fost citată pentru acel termen la sediul acesteia, iar nu la sediul procesual ales indicat în cuprinsul întâmpinării depuse în fața instanței de fond, însă în cuprinsul încheierii de ședință de la termenul din data de 02.02.2018, prima instanță a reținut în mod corect că această alegere de sediu nu îndeplinește în totalitate cerințele instituite de art.158 alin.1 Cod pr. Civ., nefiind indicată și persoana desemnată să primească corespondența.

În aceste condiții, procedura de citare a fost în mod legal îndeplinită cu apelanta pârâtă, la sediul oficial declarat de aceasta, nefiind incident motivul de apel stabilit de prevederile art.480 alin.1 Cod pr. civ.

De asemenea, în ce privește competența teritorială de soluționare a cauzei, instanța de fond a reținut în mod corect că printre cazurile de competență teritorială alternativă se numără și cel prevăzut de dispozițiile art. 113 pct. 9 în conformitate cu care, în afara instanței de la domiciliul părții pârâte, mai este competentă să soluționeze cauza „instanța în a cărei circumscripție s-a săvârșit fapta ilicită sau s-a produs prejudiciul, pentru cererile privind obligațiile izvorâte dintr-o asemenea faptă”.

Totodată, în ceea ce privește locul producerii prejudiciului, în situația dată, anume acea a răspândirii în spațiul public, prin intermediul rețelei de internet, a unor informații catalogate de părțile

reclamante ca fiind defăimătoare, tribunalul a reținut jurisprudența în materie a Curții de Justiție a Uniunii Europene, care statuat în sensul că: „postarea unor informații pe un sit internet se distinge de difuzarea teritorială a unui suport de comunicare, precum un imprimat, prin faptul că aceasta vizează, prin esența sa, ubicuitatea informațiilor menționate. Acestea pot fi consultate instantaneu de un număr nedeterminat de utilizatori de internet pretutindeni în lume”, situație în care este competentă să judece acțiunile izvorâte din săvârșirea unei astfel de fapte instanța de la locul unde pretinsa victimă își are centrul intereselor, care corespunde în general domiciliului sau sediului acesteia.

Referitor la excepția lipsei calității procesuale active a reclamanților, instanța de fond a reținut în mod corect incidența dispozițiilor art. 59 din Codul de procedură civilă, stabilind că părțile reclamante au fundamentat cererea de chemare în judecată pe care au promovat-o pe faptele ilicite pe care au susținut că le-au săvârșit părțile pârâte, fapte care au fost de natură să le cauzeze un prejudiciu nepatrimonial, ce se impune a fi reparat, astfel încât drepturile și obligațiile indicate ce intră în conținutul raportului juridic suspus judecătii au între ele o strânsă legătură, chiar dacă aceste drepturi și obligații privesc fiecare parte a litigiului.

De asemenea, referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive a apelanților pârâți, se constată că deși aceștia nu sunt proprietarii site-ului de internet www.nostrasilva.ro, totuși aceștia sunt autorii afirmațiilor considerate ca denigratoare de către reclamanți, motiv pentru care se justifică chemarea lor în judecată în calitate de pârâți, existând identitate între pârâți și persoanele afirmate ca fiind autori ai faptelor ilicite indicate de către reclamanți.

În consecință, se impune respingerea cererii de apel promovate de către pârâți împotriva încheierilor de ședință din 01 Februarie 2018, 19 februarie 2019, 30 martie 2018 și a celorlalte încheieri prealabile, nefiind incident vreun motiv de nelegalitate sau netemeinicie a acestor acte de procedură indicate de către apelanți.

Referitor la cererea de apel îndreptată împotriva sentinței de fond, se constată că fapta ilicită imputată de prima instanță părților pârâte ar fi constat în accesarea corespondenței private a reclamanților și în publicarea acesteia în mijloacele de comunicare în masă, considerând că în acest mod ar fi fost nesocotit dreptul la viața privată și dreptul la demnitate ale părților reclamante.

În acest context, deși instanța de fond redă prevederile art. 75 Cod civil care instituie anumite limitări privind protecția dreptului la viața privată, printre care atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte, totuși concluzionează că libertatea de expresie nu poate fi folosită ca temelie al săvârșirii unei ilegalități, și nici nu poate constitui motiv de exonerare de răspundere a unei persoane care a săvârșit o faptă ilicită, fără să facă nici un fel de referire la ampla jurisprudență a Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la libertatea de exprimare.

Astfel, Curtea europeană a susținut că trebuie să verifice dacă autoritățile interne au păstrat un echilibru just între, pe de o parte, protecția libertății de exprimare, consacrată de art. 10, și, pe de altă parte, cea a dreptului la reputația persoanelor în cauză, care, ca element al vieții private, este protejată la art. 8 din Convenție (*Chauvy și alții împotriva Franței*, pct. 70 *in fine*).

După cum a declarat Curtea de mai multe ori, libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una dintre condițiile primordiale ale evoluției sale și ale dezvoltării fiecărei persoane. Sub rezerva art. 10 § 2, acestea este valabilă nu numai pentru informațiile sau ideile acceptate ori considerate drept inofensive sau indiferente, ci și pentru cele care lovesc, șochează sau neliniștesc statul sau un segment oarecare al populației. Acest lucru se datorează pluralismului, toleranței și mentalității deschise fără de care societatea democratică nu poate exista (a se vedea, în special, hotărârea *Handyside împotriva Regatului Unit* din 7 decembrie 1976, seria A nr. 24, pct. 49).

Desigur, astfel cum confirmă chiar conținutul art. 10 § 2, exercitarea libertății de exprimare presupune îndatoriri și responsabilități, garanția pe care art. 10 o oferă ziaristilor fiind supusă condiției ca persoanele în cauză să acționeze cu bună-credință, astfel încât să transmită informații exacte și demne de încredere, cu respectarea deontologiei jurnalistice [*Radio France și alții împotriva Franței*, nr. 53984/00, pct. 37, CEDO 2004-II; *Colombani și alții*, citată anterior, pct. 65, *Harlanova împotriva Letoniei* (dec.), nr. 57313/00, 3 aprilie 2003; *McVicar împotriva Regatului Unit*, nr. 46311/99, pct. 83-86, CEDO 2002-III].

Curtea Europeană a mai subliniat că este conștientă de faptul că libertatea jurnalistică include de asemenea și recurgerea la o posibilă doză de exagerare, ori chiar de provocare (*Bladet Tromsø și*

Stensaas c. Norvegiei). Aceste principii sunt aplicabile și în cazul publicării unor cărți, sau al altor publicații decât cele care apar ca și presa periodică, atata vreme cât privesc chestiuni de interes general (*Societe Plon c. Franței; Association Ekin c. Franței*).

Chiar dacă părții nu au calitatea de jurnaliști profesioniști, totuși demersul acestora a fost unul de informare cu privire la subiecte de interes public, atât a proprietarilor de păduri, cât și a comunităților locale, dar și a publicului larg, motiv pentru care trebuie să li se recunoască o protecție mai largă a dreptului de liberă exprimare, la fel ca și în cazul protecției recunoscută jurnaliștilor.

În cauzele *von Hannover împotriva Germaniei (nr. 2)* și *Axel Springer AG împotriva Germaniei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a enumerat criteriile care decurg din jurisprudența sa, în ceea ce privește punerea în balanță a dreptului la libertatea de exprimare și a dreptului la respectarea vieții private, și anume:

- contribuția la o dezbatere de interes general

Un prim element esențial este contribuția pe care o are apariția fotografiilor sau a articolelor din presă la o dezbatere de interes general (*Von Hannover*, pct. 60; *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue*, pct. 68; *Standard Verlags GmbH*, pct. 46). Definiția a ceea ce constituie obiectul de interes general depinde de circumstanțele cauzei. Curtea a considerat totuși că este util să reamintească faptul că a recunoscut existența unui astfel de interes nu doar în cazul în care publicarea privea probleme politice sau crime săvârșite [*White*, pct. 29; *Egeland și Hanseid împotriva Norvegiei*, nr. 34438/04, pct. 58, 16 aprilie 2009; și *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue*, citată anterior, pct. 72], ci și în cazul în care privea probleme legate de sport sau artiști ai scenei [*Nikowitz și Verlagsgruppe News GmbH împotriva Austriei*, nr. 5266/03, pct. 25, 22 februarie 2007; *Colaço Mestre și SIC – Sociedade Independente de Comunicação, S.A. împotriva Portugaliei*, nr. 11182/03 și 11319/03, pct. 28, 26 aprilie 2007; și *Sapan împotriva Turciei*, nr. 44102/04, pct. 34, 8 iunie 2010]

- Notorietatea persoanei vizate și obiectul reportajului.

Rolul sau funcția persoanei vizate și natura activităților care fac obiectul reportajului și/sau al fotografiei constituie un alt criteriu important, legat de cel precedent. În această privință, este necesar să se facă distincție între persoanele de drept privat și persoanele care acționează într-un context public, în calitate de personalități politice sau persoane publice. Astfel, în vreme ce o persoană de drept privat necunoscută publicului poate pretinde o protecție deosebită a dreptului său la viața privată, acest lucru nu este valabil și pentru persoanele publice [*Minelli împotriva Elveției* (dec.), nr. 14991/02, 14 iunie 2005, și *Petrenco*, citată anterior, pct. 55]. Un reportaj care relatează fapte susceptibile să contribuie la o dezbatere într-o societate democratică, care privește personalități politice în exercitarea funcțiilor oficiale ale acestora nu poate fi asimilat, de exemplu, unui reportaj care privește detalii din viața privată a unei persoane care nu îndeplinește astfel de funcții (*Von Hannover*, citată anterior, pct. 63, și *Standard Verlags GmbH*, citată anterior, pct. 47).

Dacă, în primul caz, rolul presei corespunde funcției sale de „câine de pază” care are sarcina, în cadrul unei democrații, să comunice idei și informații privind probleme de interes public, acest rol pare mai puțin important în al doilea caz. În mod similar, dacă în circumstanțe speciale, dreptul publicului de a fi informat poate privi chiar aspecte din viața privată a persoanelor publice, în special atunci când este vorba despre personalități publice, acest lucru nu este valabil, chiar dacă persoanele vizate se bucură de o anumită notorietate, în cazul în care fotografiile publicate și comentariile care le însoțesc se raportează exclusiv la detaliile din viața lor privată sau au ca unic scop satisfacerea curiozității publicului în această privință (*Von Hannover*, citată anterior, pct. 65 cu trimiteri citate, și *Standard Verlags GmbH*, citată anterior, pct. 53; a se vedea și punctul 8 din Rezoluția Adunării Parlamentare – supra, pct. 71). În acest ultim caz, libertatea de exprimare impune o interpretare mai strictă [*Von Hannover*, citată anterior, pct. 66; *Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS)*, citată anterior, pct. 40; și *MGN Limited*, citată anterior, pct. 143];

-comportamentul anterior al persoanei în cauză

Comportamentul persoanei în cauză înainte de publicarea reportajului sau faptul că fotografia în litigiu și informațiile aferente acesteia au făcut deja obiectul unei publicări anterior reprezintă, de asemenea, elemente care trebuie să fie luate în considerare [*Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS)*, citată anterior, pct. 52-53, și *Sapan*, citată anterior, pct. 34]. Totuși, simplul fapt că a cooperat cu presa anterior nu este de natură să priveze persoana în cauză de orice protecție împotriva publicării fotografiilor în litigiu (*Egeland et Hanseid*, citată anterior, pct. 62).

- Conținutul, forma și repercusiunile publicării

Modul în care sunt publicate fotografia sau reportajul și maniera în care persoana în cauză este prezentată în fotografie sau reportaj pot, de asemenea, să fie luate în considerare [*Wirtschafts-Trend Zeitschriften-Verlagsgesellschaft m.b.H. împotriva Austriei* (nr. 3), nr. 66298/01 și 15653/02, pct. 47, 13 decembrie 2005; *Reklos și Davourlis*, citată anterior, pct. 42; și *Jokitaipale și alții împotriva Finlandei*, nr. 43349/05, pct. 68, 6 aprilie 2010]. Amplasarea difuzării reportajului și a fotografiei poate fi, de asemenea, importantă, în funcție de ce tip de ziar este vorba, cu tiraj național sau local, important sau puțin important (*Karhuvaara și Iltalehti*, citată anterior, pct. 47, și *Gourguenidzé*, citată anterior, pct. 55);

- Modalitatea de obținere a informațiilor și veridicitatea acestora.

Modalitatea de obținere a informațiilor și veridicitatea lor joacă, de asemenea, un rol important. Curtea a hotărât deja că garanția oferită ziaristilor la art. 10, în ceea ce privește rapoartele privind probleme de interes general, este subordonată condiției ca aceștia să acționeze cu bună-credință, pe baza unor fapte exacte, și să furnizeze informații „fiabile și precise”, respectând deontologia jurnalistică [a se vedea, de exemplu, *Fressoz și Roire împotriva Franței* (MC), nr. 29183/95, pct. 54, CEDO 1999-I; *Pedersen și Baadsgaard*, citată anterior, pct. 78; și *Stoll împotriva Elveției* (MC), nr. 69698/01, pct. 103, CEDO 2007-V].

- Gravitatea sancțiunii impuse

În cele din urmă, natura și gravitatea sancțiunilor impuse sunt factori care trebuie, de asemenea, să fie luați în considerare atunci când este apreciată proporționalitatea unei ingerințe în exercitarea libertății de exprimare (*Pedersen și Baadsgaard*, citată anterior, pct. 93, și *Jokitaipale și alții*, citată anterior, pct. 77).

Aplicând aceste principii generale în speța de față, se constată că toate articolele publicate pe site-ul www.nostrasilva.ro și cu privire la care s-a reținut existența unor fapte ilicite săvârșite de către părți, se înscriu în contextul unor dezbateri de interes public, referitoare la protecția mediului și tăierile ilegale de păduri, subiecte de actualitate atât la data publicării articolele incriminate, cât și în prezent, dovadă fiind și DVD-urile anexate de către apelanții părți întâmpinării depuse la fondul cauzei, care conțin înregistrări ale unor emisiuni TV sau reportaje referitoare la proiectul de înființare a Parcului Național Muștel Făgăraș.

În ceea ce privește notorietatea persoanei vizate și obiectul reportajului, se remarcă faptul că toate articolele publicate pe site-ul de internet www.nostrasilva.ro și incriminate de către reclamant nu au privit detalii din viața personală a reclamantului Christoph Franz Johannes Promberger, ci au privit chestiuni de interes public, legate de activitatea publică a acestuia, în calitatea de director executiv al Fundației Conservation Carpathia.

Aceiași considerente sunt valabile și în cazul reclamantei Fundația Conservation Carpathia, asociațiile private expunându-se unui control minuțios atunci când coboară în arena dezbaterii publice și în consecință, trebuind sa facă dovada unei mai mari toleranțe față de criticile formulate de opoziții lor, cu privire la obiectivele lor și la mijloacele folosite pentru atingerea acestora (*Paturel c. Franței*).

De asemenea, ambii reclamantși se bucurau de o anumită notorietate, nefiind vorba de persoane private complet străine publicului, apărând în mai multe emisiuni televizate sau în presa scrisă, în vederea promovării obiectivelor asumate de fundația reclamantă.

Referitor la comportamentul anterior al persoanelor în cauză, se remarcă faptul că însuși reclamantul Christoph Franz Johannes Promberger a participat, alături de păratul Bogdan - Ioan Tudor Tudoran, la emisiunea difuzată de TVR 1 – „Carpații, plămâni Europei”, în luna decembrie 2016, în cadrul căreia au fost dezbătute chestiuni de interes public în domeniul protecției mediului, inclusiv informații care au fost anterior publicate în cadrul articolelor de presă incriminate de către reclamantși iar reclamantul Christoph Franz Johannes Promberger a avut posibilitatea de a lua cuvântul și a prezenta activitatea desfășurată de Fundația Conservation Carpathia, inclusiv în ceea ce privește justificarea achiziției de terenuri forestiere.

În aceste condiții și ținând cont de notorietatea reclamantului, „speranța legitimă” a acestuia de a i se proteja eficient viața privată era, prin urmare, limitată - a se vedea *mutatis mutandis*, *Hachette Filipacchi Associés (JCI PARIS)*, menționată în hotărârea CEDO *Springer AG vs. Germania*, paragraf 101.

Totodată, astfel cum s-a subliniat în cadrul aceleiași hotărâri CEDO, faptul că informațiile incriminate au făcut deja obiectul unei publicări anterior reprezintă elemente deosebit de importante, care trebuie să fie luate în considerare or după cum au declarat martorii audiați de instanța de fond -

Andrei Ionuț Ciurcanu și Romana Elena Puiuleț, ambii jurnaliști de investigații și colaboratori ai Rise Project, ei înșiși au efectuat, anterior publicării articolelor incriminate, mai multe investigații referitoare la activitatea desfășurată de către reclamanți, informațiile obținute fiind difuzate în cadrul emisiunilor de la postul de televiziune Antena 3, „În premieră”, difuzată în data de 21.09.2014 și „Secvențial”, difuzată în luna mai 2016.

În ce privește conținutul, forma și repercusiunile publicării, în jurisprudența CEDO, în analiza conflictului dintre dreptul la libera exprimare și dreptul la viață privată, imagine și demnitate se subliniază distincția între afirmarea unor fapte și cea a unor judecăți de valoare – afirmații despre calitățile profesionale, morale și personale ale unei persoane. În cauza Lingens împotriva Austriei, CEDO a arătat că existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăților de valoare nu este susceptibil de a fi dovedit, iar pentru ca astfel de afirmații să nu fie sancționate este necesară existența unei baze factuale.

În cuprinsul articolului intitulat: „Pașca Palmer: Dovada traficului de influență pentru Conservation Cahpathia”, s-a arătat că, în data de 5.10.2016, reclamantul Christoph Promberger, „director executiv al fundației și administrator al societăților comerciale care au achiziționat peste 17.00 ha în zona Munților Făgăraș”, a expediat un e-mail care demonstrează faptul că proiectul Parcul Național „Yellowstone European” a fost promovată de Guvernul României, în data de 14.09.2016, de către Cristina-Daniela Pașca-Palmer, ministrul mediului, Apelor și Pădurilor.

În cuprinsul acestui articol, este citat în limba engleză următorul pasaj din e-mail menționat: „We also have an excellent minister of environment (she also pushed our agenda of a new Făgăraș Național Parc through the government, the official procedure to establishment the NP will start in October”, pe care părțile părâte l-au tradus astfel: „De asemenea avem un ministru al mediului excelent (ea ne-a sprijinit inițiativa de înființare a Parcului Național Făgăraș în guvern, procedura oficială de înființare a PN va începe în octombrie”.

De asemenea, părțile părâte în acest articol au comentat și mesajul ce se desprinde din e-mail-ul menționat susținând că acesta este „dovada clară a faptului că ministrul Pașca Palmer, împreună cu secretarii de stat Erika Stanciu și Viorel Lascu (foști membri în consiliul director al Fundației Conservation Cahpathia), au preluat o inițiativă privată a unor vizionari miliardari, uniți într-un experiment de acaparare a teritoriului României, și au transformat-o în proiect al Guvernului României, al Statului Român”.

Se mai menționează în cuprinsul articolului că „e- mailul este trimis în contextului unei alte victorii marca Christoph Promberger: interzicerea, la 4 octombrie 2016, de către Ministrul Mediului, a vânătorii de lupi, urși, râși, pisici sălbatice. Soluția se pare că a fost propusă tot de Christoph Promberger, care, prin nota 5913/CPP din 6.09.2016, aprobată de Cristina Pașca –Palmer, a fost numit în grupul de lucru pentru speciile urs, lup, râs și pisică sălbatică”.

În continuarea acestui articol, se mai menționează că adoptarea Ordinului de Ministru mai sus identificat s-a realizat cu încălcarea normelor legale de tehnică legislativă și că, în perioada 6.09.2016-24.11.2016, grupul de lucru pentru conservarea carnivorelor mari a funcționat în mod nelegal și a furnizat fără niciun drept „suport științific și tehnic necesar în procesul decizional și de implementare a legislației în domeniul specific managementului carnivorelor mari”.

Așadar, articolul menționat prezintă informații factuale necontestate, respectiv că secretarii de stat Erika Stanciu și Viorel Lascu au fost membrii în consiliul director al Fundației Conservation Cahpathia, că Guvernul României a preluat o inițiativă ce a aparținut și a fost susținută inițial de această fundație privată și că prin nota 5913/CPP din 6.09.2016, aprobată de Ministrul Mediului, reclamantul Christoph Promberger a fost numit în grupul de lucru pentru speciile urs, lup, râs și pisică sălbatică”.

În schimb, titlul articolului care se referă la existența unui trafic de influență în favoarea fundației reclamante, reprezintă o judecată de valoare, care se fundamentează pe informațiile factuale menționate anterior, nefiind așadar lipsită de orice fundament.

Referitor la articolul postat, în data de 19.10.2016 și intitulat „Corupție cât Yellowstone în Guvernul Coloș”, se constată că sunt indicate data și modalitatea în care a dobândit personalitate juridică reclamanta Conservation Carpathia, compunerea organelor de conducere ale acesteia, cu arătarea naționalității membrilor ce alcătuiesc aceste organe.

De asemenea, în cuprinsul acestui articol sunt redată, din nou, informațiile vizând achiziția de teren împădurit de către partea reclamantă și este inserată informația că odată cu investirea Guvernului

Cioloș, fundația reclamantă a reușit să promoveze „3 tehnocrați” în Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, anume doi secretari de stat și un ministru, respectiv, pe Erika Stanciu, Viorel Lascu și Cristina Pașca-Palmer, care toți au activat în cadrul fundației reclamante sau în cadrul fundațiilor care au derulat proiecte împreună cu aceasta.

De asemenea, în cadrul acestui articol se arată că, pentru punerea în aplicare a proiectului Parcul Național Munții Făgăraș, ministrul Pașca – Palmer a efectuat deplasări cu elicopterul în zonă, refuzând să precizeze sursa finanțării acestor deplasări și că dată fiind amploarea campaniei de imagine pe care acesta a declanșat-o, se ajunge la concluzia că implementarea acestui proiect este obiectivul nr. 1 al ministrului.

Se mai menționează conținutul e-mailului trimis la data de 11.12.2015, de către Paul Lister către membrii Consiliului Director al reclamantei Fundației Conservation Carpathia, cu comentariul că acesta dezvăluie modul în care fondatorii Conservation Carpathia „gândesc strategia poziționării organizației în România”, subliniind că unul din scopurile fundației ar fi să găsească 1,2 români bine poziționați, care pun preț pe istoria naturală și care ar putea deschide uși în comunitățile înstărite și corporate.

Așadar, trebuie remarcat din nou că în conținutul articolului sunt oferite informații factuale necontestate de nici un din părți, reclamantii fiind de fapt afectați de titlul articolului prin intermediul căruia s-ar sugera că există fapte de corupție în guvernul Cioloș.

După cum s-a subliniat în jurisprudența CEDO, faptul că în titlul articolului au fost folosite anumite expresii destinate în mod verosimil să capteze atenția publicului nu poate, în sine, să ridice o problemă în temeiul jurisprudenței Curții, atât timp cât în conținutul articolului sunt prezentate informații veridice (cauza Flinkkilä și alții vs. Finlanda).

Totodată, articolul „Conservation Carpathia: Să dăm lovitura! Să-i păcălim pe localnici!”, postat pe site-ul Nostra Silva în data de 24.01.2017, începe cu următoarea mențiune: „consemnarea dezbaterilor din cadrul unei ședințe a consiliului director al Fundației Conservation Carpathia demonstrează adevărata abordare a proiectului de acaparare a teritoriului României” și se arată apoi că, în cadrul acestei ședințe, reclamantul Christoph Promberger a spus: „că este momentul potrivit să intervenim și să dăm lovitura cu primul mare lot de teren de aproape 4.000 ha din mai multe loturi de teren ale Obștii Rucăr”.

În continuare, au fost redată în traducere din limba engleză, mai multe pasaje din minuta întocmită cu ocazia ședinței a consiliului director al Fundației, reclamantii susținând că s-ar fi distorsionat cu ocazia efectuării traducerii din limba engleză, realitatea celor discutate cu acea ocazie.

Chiar dacă traducerea textului din limba engleză nu s-ar fi făcut cu cea mai mare acuratețe, totuși este vorba de informații care se înscriu în contextul de interes general referitor la activitatea desfășurată de Fundația reclamantă, iar astfel cum s-a menționat anterior, libertatea jurnalistică include de asemenea și recurgerea la o posibilă doză de exagerare, ori chiar de provocare.

Totodată, în cuprinsul acestui articol, s-a mai menționat chestiunea referitoare la achiziționarea terenurilor deținute de obști, fiind precizat că membrii acestora nu au voie să-și vândă obștile nimănui din afara obștii și s-a sugerat ca fundația reclamantă să devină membru în obște, pentru a cumpăra proprietăți de la alți proprietari și a dobândi rapid o majoritate.

Faptul că ulterior s-a procedat în acest mod pentru a achiziționa terenuri ce aparțineau obștilor, rezultă din cuprinsul Sentințelor civile nr.216/2018 și 3124/2018 ale Judecătorei Cămpulung, prin intermediul cărora s-a constatat nulitatea absolută a unor hotărârri ale adunărilor generale prin care au fost primite în calitate de membri anumite persoane juridice ce nu aveau calitatea de moșnean, ceea ce presupune că afirmațiile părților referitoare la modul de dobândire a unor terenuri forestiere de către societățile comerciale controlate de reclamantul Christoph Promberger, nu sunt chiar lipsite de orice fundament.

În fine, referitor la ultimul articol incriminat de reclamantii, cel publicat în data de 29.11.2016, respectiv: „Românii ăștia sunteți niște țigani. Sunteți mai rău ca-n Africa” - C. Promberger, Coordonator Conservation Carpathia, acest articol are următorul conținut: „o dezbatere eveniment organizată la Șercăița, județul Brașov, la 23 noiembrie 2016, dezvăluie atitudinea coordonatorului activităților filantropice și comerciale ale grupului Conservation Carpathia: Christoph Franz Johannes Promberger.

Vă rugăm să vizualizați, în primul rând, expunerea informală și autorizată a domnului Dumitru Flucuş, primarul comunei Şinca Nouă*, precizându-se că acest moment poate fi vizualizat pe pagina de internet a Nostra Silva.

Aşadar, nu se înţelege foarte clar care este fapta ilicită imputată părâţilor, de vreme ce se precizează în mod expres că este vorba de o expunere a domnului Dumitru Flucuş, primarul comunei Şinca Nouă, nefiind vorba de afirmaţii care să fi fost făcute personal de părâţi iar domnul Dumitru Flucuş a fost audiat şi în calitate de martor în faţa instanţei de fond, reiterând cele afirmate cu ocazia interviului publicat pe site-ul Nostra Silva.

Conform jurisprudenţei CEDO, metodele ce permit realizarea de reportaje obiective și echilibrate pot sa varieze considerabil, în funcţie mai ales de mijlocul de comunicare folosit în cauza respectivă; nu revine Curţii, și nici instanţelor naţionale de altminteri, sa se substituie presei pentru a decide ce tehnica jurnalistică trebuie adoptată de ziarist. Reportajele de actualitate bazate pe conversaţii reprezintă unul din mijloacele cele mai importante, fără de care presa nu si-ar putea juca rolul indispensabil de „câine de gardă” (*Bergens Tidende c. Norvegiei*)

Articolul 10, în esenţă, lasă ziariştilor grija de a decide dacă este necesar sau nu sa se reproducă suportul informaţiilor, pentru aprecierea credibilităţii acestora (*Fressoz și Rolre c. Franței*). Cerinţa generală ca ziaristii sa se distanţeze sistematic și formal de conţinutul unor afirmaţii care ar putea insulta terţe persoane, ori le-ar putea provoca sau ar aduce atingere onoarei lor nu se conciliază cu rolul mass-mediei de a informa publicul cu privire la faptele, ideile sau opiniile existente în societate la un moment dat (*Thoma c. Luxemburgului ; Radio France și alții c. Franței*).

De asemenea, pedepsirea unui jurnalist pentru contribuţia sa la difuzarea declaraţiilor făcute de o altă persoană într-un interviu ar împiedica grav contribuţia presei la discuţiile cu privire la chestiuni de interes public și nu ar trebui să fie avută în vedere, dacă nu există motive deosebit de puternice pentru a face acest lucru (*Jersild vs. Danemarca*, par. 35).

În speţă, site-ul nostra silva a publicat numai informaţiile furnizate de o altă persoană, menţionând în mod expres că este vorba de un citat din interviul acestei persoane, informaţii care au fost susţinute și în faţa instanţei de fond de aceeași persoană, neexistând nici o justificare pentru incriminarea părâţilor, ca urmare a afirmaţiilor altei persoane.

În ce privește modalitatea de obținere a informaţiilor și veridicitatea acestora, se constată că nu a fost dovedit că părâţul Bogdan Ioan Tudor Tudoran ar fi accesat fără drept sistemul informatic aparţinând reclamantei în vederea difuzării emailurilor private ci astfel cum a recunoscut acest părât cu ocazia interogatoriului luat în faţa primei instanţe, aceste emailuri i-ar fi fost puse la dispoziţie de o altă persoană, a cărei identitate nu a fost dezvăluită.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat în mod repetat că articolul 10 protejează nu doar substanţa și conţinutul informaţiilor și ideilor, dar și mijloacele prin care acestea sunt transmise. Jurisprudenţa Curţii acordă protecție extrem de extinsă, în special în ceea ce privește confidențialitatea surselor jurnalistice. „Protecția surselor jurnalistice este una din pietrele de temelie ale libertății presei (...). Absența unei astfel de protecții ar putea descuraja sursele jurnalistice să ajute presa în informarea publicului pe teme de interes general. Ca urmare, presa ar putea fi incapabilă să joace rolul său esențial de « câine de pază », iar capacitatea sa de a furniza informații precise și de încredere s-ar diminua. (*Goodwin vs. Marea Britanie*).

Totodată, limitările adusă confidențialității asupra surselor jurnalistice nu pot fi compatibile cu art. 10 CEDO decât în cauze excepționale, când există exigențe imperioase al interesului public (*Nordisk Film & TV A/S vs. Danemarca*).

În speţă, nu au fost reliefate astfel de exigențe imperioase, din care să rezulte că interesul reclamanţilor de a cunoaște identitatea sursei părâţului trebuie să prevaleze în faţa interesului celui în cauză de a menține această informație confidențială.

În orice caz, astfel cum s-a subliniat anterior, relevant sub acest aspect este ca persoana în cauză să acționeze cu bună credință, or Curtea Europeană a precizat în cauza *Papaianopol vs. România* că această condiție a bunei credințe este îndeplinită atunci când „reclamantul s-a implicat activ în procesul său, a fost prezent la ședințele publice și s-a oferit mereu să dovedească adevărul afirmațiilor sale, iar comportamentul său examinat în general demonstrează că a acționat cu bună-credință, convins că informează publicul cu privire la o dezbateră de interes general [a se vedea, *contrario*, *Cumpănă și Mozăre*, citată anterior, pct. 104; *Stângu și Scutelnicu împotriva României*, 31 ianuarie 2006,

nr. 53899/00, pct. 51; *Ivanciuc împotriva României* (dec.), nr. 18624/03, 8 septembrie 2005 și *Titei împotriva României* (dec.), nr. 1691/03, 23 mai 2006].

În fine, referitor la gravitatea sancțiunii impuse părților, se constată că instanța de fond a dispus interzicerea săvârșirii în viitor a unor fapte similare, ceea ce echivalează cu o cenzură perpetuă de a se referi la activitatea reclamanților, o sancțiune în mod evident disproporționată și care nu poate fi compatibilă cu libertatea de exprimare garantată de art.10 CEDO.

Așadar, din analiza acestor criterii, astfel cum se desprind din jurisprudența CEDO, se constată că dreptul la liberă exprimare al părților trebuie să prevaleze în raport cu dreptul la protejarea vieții private ce aparține reclamanților.

Față de considerentele expuse și în raport de prevederile art.480 alin.2 Cod pr. civ., se impune admiterea cererii de apel formulate de către părțile Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România „Nostra Silva” și Bogdan - Ioan Tudor Tudoran și schimbarea în parte a sentinței atacate în sensul respingerii acțiunii reclamanților.

**Pentru aceste motive,
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

Admite cererea de apel formulată de către apelanții părți Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România – NOSTRA SILVA și Bogdan Ioan Tudor Tudoran, în contradictoriu cu intimații reclamanți Fundația Conservation Carpathia și Promberger Christoph Franz Johannes, împotriva Sentinței civile nr.232/S din data de 05.11.2018 pronunțată de Tribunalul Brașov – secția I civilă, pe care o schimbă în parte și pe cale de consecință:

Respinge cererea de chemare în judecată formulată de reclamanții Fundația Conservation Carpathia, înregistrată cu numărul 1/11.07.2016 în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor al Judecătoriei Brașov, și Christoph Franz Johannes Promberger, în contradictoriu cu părțile Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România „Nostra Silva”, înregistrată cu numărul 1/2012 în Registrul Federațiilor al Tribunalului Vâlcea, și Bogdan - Ioan Tudor Tudoran.

Respinge cererea de apel îndreptată împotriva încheierilor de ședință din 01.02.2018, 18.02.2018, 30.03.2018 și celorlalte încheieri premergătoare, formulată de către apelanții părți Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România – NOSTRA SILVA și Bogdan Ioan Tudor Tudoran.

Cu drept de recurs în termen de 30 de zile de la comunicare. Cererea de recurs se va depune la Curtea de Apel Brașov.

Pronunțată în data de 04.07.2019, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,
Robert-Marius Cadea

Judecător,
pt. Cristina Ștefăniță, aflată în
concediu de odihnă,
semnează Președintele de
complet, Robert Marius
Cadea

Grefier,
pt. Mihaela Cirstoiu, aflată în
concediu de odihnă,
semnează Prim Grefier,
Liliana Giurgeștean

